APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL XI, NR. 115
aprilie 2009

"Este nevoie, mai mult ca oricînd, de solidaritatea membrilor de sindicat"

■ Dialog cu Gabriel Ploscă, președintele Sindicatului din Învățământ Neamț

Domnule Gabriel Ploscă, ținînd cont de modul în care decurg discuțiile cu guvernanții, privind respectarea drepturilor cadrelor didactice, care este mesajul pe care doriți să îl transmiteți membrilor de sindicat?

- E momentul să strîngem rîndurile, să ne organizăm bine și să declanșăm acțiunile pe care le-am propus. Încă nu s-a luat o hotărîre definitivă. Lucrurile se îndreaptă spre grevă în timpul tezelor unice. Hotărîrea finală se va lua pe 30 aprilie, cînd va avea loc o întîlnire a celor 4 birouri operative ale federațiilor din învățămînt.

- A avut loc, pe 24 aprilie, Consiliul național al Federației, iar acolo a fost prezentă și doamna ministru. A reușit să transmită mesaje, soluții concrete?

- Doamna ministru a fost prezentă la acest Consiliu național. Sigur, am analizat împreună, i s-au pus întrebări legate de toate disfuncționalitățile din sistem, de toate durerile. Eu apreciez că, în cele mai multe din cazuri, doamna ministru a dat răspunsuri politice. Nu a putut să ne indice niște soluții clare pentru diferitele probleme. Asta arată că ministerul nu are o strategie pentru ceea ce se întîmplă acum, o strategie de criză. În aceste condiții, noi ne vedem de drum.

Iată că și legea salarizării unice pentru bugetari este în impas. Cei cu salarii foarte mari nu au dorit să vină la negocieri. Mă refer la justiție, poliție, armată și afaceri externe. Au sfidat, pur și simplu, aceste discuții. În aceste condiții, mă îndoiesc de faptul că vom avea o astfel de lege.

- Legat de aceasta, s-a discutat că nu va fi vorba de majorarea salariilor, ci doar de aducerea celor mici la nivelul celor mari...

- Nu s-a vorbit explicit, dar ne-am bucura dacă salariile mici ar fi cît mai aproape de cele mari. Oriunde în lume, în categoria bugetarilor, raportul nu este de 1 la 15, ci 1 la 5. Dacă salariul minim e de la 6 milioane, păi se poate ajunge la un salariu de 90 de milioane, ceea ce nu e deloc de neglijat. Se încearcă, de fapt, să se păstreze ceea ce a fost și pînă acum. În nici un caz nu se urmărește să se facă un echilibru, în funcție de importanța fiecărei activități, a fiecărui domeniu, care să se reflecte și în salarizare. A apărut deja în presă... Nu am nimic cu domnul plutonier adjutant. Să îi dea Dumnezeu sănătate și salariu mare. Dar eu nu cred că este corect ca un profesor cu gradul I, după 10 ani de vechime, să aibă același salariu cu acest plutonier. Trebuie să vedem cum a ajuns acel profesor să aibă gradul I. În primul rînd, a dat examenul de definitivare în învățămînt, a dat examenele de gradul II și I. Fiecare dintre aceste examene a presupus, în prealabil, o serie de inspecții școlare. Practic, acel om a învățat permanent. Și a ieșit

A consemnat
Marius GHEGHICI
(Continuare în pag. 3)

În numele tatălui

„Ostași români, vă ordon treceți Prutul!" - ne povestea tata cu mândrie, dar pe șoptite, în serile lungi de iarnă, când citeam pe ascuns, îmbrăcată într-o copertă a Constituției RPR, cusută de mama cu ață, revista Neamul Românesc a lui Iorga.

Eram copil, Stalin era atotputernic, Vestul își luase mâna de pe noi, țăranii munceau ca vitele la câmp să achite dările exagerate dintr-un război care nu a fost al lor, trenurile de marfă, când coborau dealul Pașcanilor, făceau „cote-cote; cote-cote", iar când le urcau, le auzeam gemând de pline ce erau: „u-re-se-se; u-re-se-se", țăranii se întorceau de la arie cu furcile pe spate și doar vreo femeie mai curajoasă fura o poală de grâu, să aibă la Sfântul Neculai de-o colivă...

N-o spun acum, când toată lumea e tare-n plisc. Am spus-o într-un roman prin anii '80; acum doar o repet, spre aducere aminte. Iar după anii '90, când eram un fel de șef la Cultură, mi-a fost trimis de la Prefectură un veteran de război ca să-i aprob amplasarea statuii Mareșalului Antonescu în Piatra Neamț. Cel care-mi trimisese veteranul a ținut să mă pună în gardă că „s-ar putea să ai necazuri dacă aprobi..." Am aprobat cu gândul la mândria tatii din serile de iarnă. Iar când treceam spre Iași, priveam cu mândrie de român la o altă statuie a Mareșalului din cimitirul de la intrarea în Iași.

Într-o noapte, statuile au fost înlăturate, cam în modul în care erau luați de acasă noaptea țăranii din satul meu când se împotriveau „transformării socialiste a agriculturii" și-i alungau cu furca pe activiștii de partid (unii dintre ei în funcții mari și astăzi) veniți să semneze, tata și alții, cererea de intrare la colectiv- „altfel, îți dăm băiatul afară de la școală".

Și asta am mai spus-o, și tot în regimul „de tristă amintire".

În regimul acesta, instaurat printr-o acțiune „de frumoasă amintire", când toți eram entuziaști strigând „jos comunismul!", mă cutremur când mă uit în jur și văd cum s-au dărâmat statuile marilor oameni ai neamului, cum alții ne-au dărâmat industria, cum valul ingineriilor financiare de pe Wall Street ne-a lovit și pe noi.

Constantin MUNTEANU
(Continuare în pag. 4)

1 Mai, după prohod

Parcă ar fi fost o predestinare ca luna mai să cuprindă mai multe zile festive decît alte luni ale anului.

1 Mai, Ziua Internațională a Muncii, 2 Mai, Ziua Tineretului, 8 Mai, ziua creerii P.C.R, 9 Mai, Ziua Victoriei trupelor aliate împotriva hitlerismului, 10 Mai, Ziua Regelui Mihai. O listă făcută să umple calendarul cu parade, cu tribune oficiale, cu lungi cohorte de manifestanți, agitînd drapele, lozinci mobilizatoare, și portrete ale tovarășilor, începînd de la BarbăAlbă-Marx, BarbăNeagră - Engels, Barbă-n Cioc-Lenin, BarbăDeloc-Stalin, apoi El și Ea, însoțiți de camarazii de arme, neînfricați luptători pentru cauza socialismului și comunismului, încă de pe vremea ilegalității: un Chivu Stoica, Bîrlădeanu, Apostol, Miron Constantinescu, Manea Mănescu, Ion Gh. Maurer, cu tot neamul lor de răspopiți, purtînd nume de împrumut .

Cu entuziasmul revoluționar revigorat de alămurile fanfarei militare, încheiau parada Șoimii Patriei, pionierii și uteciștii, care mai uitau cîte o strigătură și nu prea păstrau alinierea, turtiți de oboseala așteptării momentului omagierii Marelui Conducător.

Coloana cadrelor didactice se remarca întotdeauna prin disciplină, ordine, civism și patriotism. Sub ochii vigilenți ai tovilor inspectori, prindeau viață cele mai nobile sentimente de dragoste nețărmurită, dar nimic nu putea umbri înalta lor recunoștință pentru partid și mărețul său Cîrmaci !

Fanfara ataca un marș vioi, viar dăscălimea, recunoscătoare, mulțumea cu lacrimi în ochi, pentru minunatele condiții de muncă și viață. Dintr-un colț al tribunei, Inspectorul General zîmbea radios,dînd din cap aprobator, mai-mai să leșine de fericire la o strîngere de mînă a Tovarășei Prim.

Undeva, pe o alee dosnică, demobilizații aruncau, cu ciudă, materialele, înjurînd printre dinți bărbile și camarazii pe care-i purtaseră în spate, luînd-o iute la picior, ca să mai apuce o bere și doi mici, pe toloacă, la Cîrlomanul, unde le cîntau formațiile locale de muzică populară.

Tovarășii se congratulau ceremonios,ca la funeraliile unui personaj celebru. Se pupau rusește, despărțindu-se în marea grabă, preocupați ca nu cumva să se răcească specialitățile de fazan pregătite la casele de vînătoare de la Nemțișor.

prof. dr.
D.D. URSACHE
(Continuare în pag. 4)

CRUCIADA COPIILOR

În ziua de 7 aprilie 2009, la Chișinău, nu a fost o revoluție, ci mai curînd o cruciadă a copiilor, adunați în fața Parlamentului pentru a striga în gura mare că s-au săturat de comunismul sovietic și de binefacerile lui. Contestau rezultatele alegerilor, care i-au readus în frunte pe voronieni. Contestau minciuna, marea înșelătorie, care urma să prelungească prizonieratul și silnicia unui popor. Contestau pînă și deciziile observatorilor europeni, care apreciaseră alegerile drept... aproape corecte!

Au venit de pe băncile școlilor și din amfiteatre, strîngînd la piept teancurile de cărți și caiete, însuflețiți de un dor primăvăratec, cu ochii aprinși de speranță, cerînd să trăiască într-o lume liberă, fără gulagurile denumite sovhozuri sau colhozuri.

- Jos comunismul!
- Nu ne ucideți speranțele!

Nu i-a urmat nimeni, ca și cînd ar fi fost orfani, copii ai nimănui. Moldovenii erau ocupați cu ... semănatul.

Nici opoziția politică nu s-a ivit de după colț, stînd pitulată ca struțul, cu capul în nisip. Pe orfanii revoluționari i-au lăsat să se descurce cum or putea, în timp ce vitejii disputelor politice așteptau să le pice în poală coana Democrație, fremătînd de dorința implementării în trupul plăpînd al tinerei republici. Probabil că s-au felicitat între ei de felul cum le-au fost confirmate premonițiile eșecului în alegeri, dar au preferat să fie ,,echidistanți" de frica represiunii și de dragul liniștii publice.

Cînd bătrîna Istorie atîrna într-un fir de păr, viitorul națiunii, tineretul, a fost abandonat în fața plutoanelor de scutieri și împroșcat cu dejecții.

La Cotroceni s-au găsit cîțiva care au silabisit discursuri fade, la fel de prudente, ca nu cumva să se creadă că le-am fi dat fraților de peste Prut vreun fel de ajutor în această treabă. Aproape că s-au scuzat pentru ,,incidentele" produse de pușlimea în delir, care și-a permis să strige lozinci defăimătoare, aruncînd cu pietre si peturi de apă minerală, incendiind cîteva tablouri ale tovarășilor.

Au fost chiar televiziuni care și-au întrerupt cancanurile cu vampe, distribuind imaginile cu parcimonie, despre naufragiul revoluției de la Chișinău. Realizatorii au rupt cîteva minute de la gura lui Becali ca să nu treacă neobservate...incidentele. Au luat exemplul marilor trusturi occidentale, care nu au dat nici o informație, cum e cazul britanicilor, care, în acele momente erau preocupați la culme de soarta tristă a creveților, pe cale să nu se mai poată reproduce în voie din pricina încălzirii globale.

Deontologie profesională ca la noi nu s-a mai văzut: grila de programe nu a suferit modificări, iar reclamele la Prostamol și detergenți au prioritate în fața oricărei revoluții...

Spre seară, spiritele s-au potolit. Dezamăgiți că nimeni nu vrea să instaleze democrația în Republica Moldavă, tinerii și-au strîns lucrurile împrăștiate pe jos, și au plecat spre casele lor. Se puteau aștepta la o urecheală zdravănă, dar părinții sunt oameni cu scaun la cap, tocmai stinseseră televizorul, pregătindu-se de culcare.

- Somn ușor, oameni buni!

Aveți grijă, nu dormiți prea adînc, să vă puteți trezi ușor cînd vor veni cu duba, să arestuiască protestatarii, căci așa se zice: pe cel ce nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești...

Prof. dr. D. D. URSACHE

Romanvodistă, de o viață...

Biografia ei se confundă cu o bună parte din istoria recentă a Colegiului Național "Roman Vodă" (CNRV), unitate de învățămînt licean etalon pentru orice tînăr romașcan care visează să urmeze o "școală bună". De aici, amintirile anilor de liceu și tot de aici un noian de alte amintiri, care de care mai frumoase și mai încărcate de emoție, pentru care o invidiază oricine. N-a "trădat" decît pentru o scurtă "evadare", în capitală, unde a absolvit în urmă cu circa 40 de ani institutul care, la întoarcerea acasă, la acea vreme a făcut ca ea să fie singurul bibliotecar calificat din județul Neamț. A renunțat la o carieră de manechin pentru a reveni în rîndurile romanvodiștilor pentru care, de atunci, din anul 1975, a rămas ca un fel de "Nord" pentru generații de tineri ajunși acum oameni mari, începînd din tîrgul mușatin și pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale patriei sau chiar ale lumii. Cornelia Jora, doamna blajină și știutoare a toate cele și-a pus mereu sufletu-n palme pentru ca ucenicii într-ale buchiselii să primească lumina cărților pe care le împarte de peste 35 de ani, "precum într-o spovedanie", cum singură mărturisește ori de cîte ori poveștile depre romanvodiștii ei o fac să roșească de emoție. "Am intrat doar de cîteva ori la bibliotecă și am simțit o atracție specială, ceva care te cheamă să revii mereu acolo, chiar dacă ai nevoie doar de un sfat", mărturisește Ana Maria Cucu, o elevă de nota 10 din clasa a IX-a A la CNRV. Mărturisirea bobocului care abia a cunoscut-o este de-acum ca o legendă, amplificată mereu de generații de romanvodiști care au trecut pragul bibliotecii singurului liceu centenar romașcan.

"Carte de aur" cu romanvodiști...

Acum este aproape imposibil de rememorat o "listă" cu cei care au dus faima școlii pe toate meridianele, din pricina mulțimii celor care își datorează devenirea în bună parte "doamnei bibliotecar" de la "Roman Vodă". Între aceștia, nume precum Andreea Marin, Titi Dincă, ambii ajunși realizatori TV foarte cunoscuți, Petrică Mironescu, care împarte lumină ucenicilor săi la Sorbona, Doris Mironescu, filolog de renume în țară, la Iași, Crina Galavan și Marian Ursărescu, foști romanvodiști ajunși acum profesori ai renumitului colegiu, fostul primar al Romanului precum și actualul, Laurențiu Dan Leoreanu, profesor de marcă și politician, toate acestea sunt doar cîteva picături dintr-o mare de oameni care au primit "binecuvîntarea" cărților de la doamna Cornelia Jora. „Pentru mine biblioteca a fost și va rămîne ca un altar, iar relația mea cu tinerii și cu cărțile o simt ca pe o spovedanie. Dacă n-am reușit vreodată să-i fac pe unii să citească atîta cît aș fi dorit, măcar am reușit să le las în suflet un sfat, o vorbă bună, iar marea mea satisfacție, față de toti, a fost aceea că, prin munca mea pasionată, am reușit, sper, să le veghez și să le înalț zborul", mărturisește copleșită de emoție doamna Cornelia Jora care, culmea întîmplării, este născută în luna aprilie, chiar în ziua în care în calendar este marcată Ziua Mondială a Bibliotecarului.

Dacă nu se vor schimba legile "jucăușe", așa cum se dovedesc a fi în ultima vreme în România, doamna blajină care împarte lumina tinerilor romanvodiști se va retrage peste cîțiva ani acasă, să-și crească nepoții și să se bucure de Cartea sa de aur a amintirilor sale, multe și, mai ales, deosebit de frumoase. Pînă atunci însă, în anii care au mai rămas, speră să-și vadă un vis împlinit: acela de a reorganiza muzeul liceului acolo, în vila Hogaș, de unde l-a preluat din mîinile profesorului Nicolae Ștețcu, cel care o veghează acum de printre aripi de heruvimi, bucuros că atunci cînd i-a lăsat această delicată responsabilitate tinerei cu alură de top model nu s-a înșelat deloc...

Fata de la pagina 4...

Într-o exclusivitate din categoria celor care nu se repetă prea des, fila pentru luna aprilie a calendarului editat de UNICEF pentru 2009 poartă o semnătură românească. Astfel, alături de un desen care abundă de multă culoare stă scris în limbile română și japoneză „Bodnar Ana Maria Age 12, Romania”, singura reprezentantă a țării noastre laureată la cea de a IX-a ediție a „International Environmental Children’s Drawing Contest” organizat în 2008 în Japonia. De acolo, din Țara Soarelui Răsare, a urcat în fila celui mai rîvnit calendar de către copiii din întreaga lume această tînără foarte talentată care studiază în clasa a VII-a C la Școala „Mihai Eminescu” Roman. Elevă a pasionatului profesor de educație plastică Dan Radu Popescu, Ana Maria Bodnar moștenește talentul mamei într-ale desenului chiar dacă „pe dinafară este leit taică’su”, după cum însăși Mihaela Bodnar mărturisește. Timidă nevoie mare, „vedeta” lunii aprilie din calendarul UNICEF 2009 nu spune mai nimic despre porumbeii săi vrăjiți și despre cerul de un albastru aparte din desenele sale și, ca tacîmul să fie complet, își încheie mereu scurtele-i relatări despre emoțiile sale transpuse în culoare spunînd că visul ei este acela să ajungă medic.

„Ana Maria nu este la primul premiu, însă, de departe, aceasta este cea mai mare recunoaștere a muncii sale și a talentului ei deosebit. La concursul din Japonia au fost jurizate peste 20.000 de lucrări aparținînd copiilor din întreaga lume, dintre care 1842 de desene trimise numai din România, astfel că locul acela, în a IV-a pagină a calendarului UNICEF pentru anul în curs, este cu atît mai valoros. Faptul că ne cunoaștem de-acum de trei ani și îi știu ambiția și posibilitățile sale de exprimare artistică, toate acestea îmi permit să afirm acum că acesta nu este ultimul trofeu al elevei mele, iar pe viitor nu este exclus să ne mai facă multe asemenea bucurii”, a mărturisit Dan Radu Popescu, profesorul căruia tînăra dar talentata elevă romașcană îi datorează o bună parte dintre succesele sale.

La orizont, o primă ocazie de a dovedi că încrederea celorlalți nu poate fi zadarnică este un alt concurs de amploare internațională. Tema acestuia, „Ce este fericirea”, a pus-o oarecum în încurcătură pe Ana Maria. Doar că „maestrul” cu chip și zîmbet de copil nici nu concepe să rateze o astfel de ocazie de a-i face cum altfel decît fericiți pe toți cei ce cred în ea, mai ales după atîtea premii de podium obținute deja. Restul, este doar o emoție curată și firească ce se-arată dinaintea fiecărei întreceri, așa precum porumbeii imaculați proiectați pe zarea aceea nefiresc de albastră din desenele sale...

La Colegiul Tehnic „Petru Poni” Roman se pregătește ceva!

Concursul interjudețean “ALFA”, rezervat elevilor din liceele cu profil tehnologic din Moldova, și-a consumat recent cel de al VIII-lea episod care a marcat încă un succes pentru Colegiul Tehnic “Petru Poni”, instituția romașcană de învățămînt liceal promotoare a întrecerii menționate. Astfel, cel mai probabil, cu începere de anul viitor, acest concurs are șanse maxime să fie promovat ca un concurs de rang național, bucurîndu-se deja de suportul necesar unui asemenea demers “Avînd în vedere numărul din ce în ce mai ridicat al participanților și, mai ales, valoarea crescută a concurenților, conducerea Inspectoratului Școlar Județean Neamț ne-a sugerat o posibilă avansare a concursului la rang de întrecere cu caracter național. Vom face un istoric și un portofoliu al tuturor ediților de pînă acum, urmînd în acest sens pașii necesari, fapt care ne bucură și ne onorează, dar ne și obligă la performanțe superioare pentru viitor”, ne-a declarat Ioan Paloșanu, director adjunct al colegiului romașcan, inițiatorul și principalul susținător al întrecerii tinerilor matematicieni și informaticieni care s-au întîlnit la Roman. La ediția din acest an, la cele două secțiuni, respectiv Matematică și Informatică, au fost prezenți circa 120 de elevi reprezentînd majoritatea județelor Moldovei, cele mai numeroase și importante premii fiind obținute de către concurenții de la Grupul Școlar “Vasile Sav” Roman.

Reprezentanții Grupului Școlar “Vasile Sav” s-au impus categoric și la ediția a VIII-a

Soluții pentru regîndirea fotografiilor digitale

A trecut marea sărbătoare creștină a Paștelui, acușica vine sezonul absolvenților, apoi a încheierii anului școlar, vacanța și tot așa... Toate aceste evenimente fac parte din categoria celor care „produc” amintiri de tot felul, între care și nelipsitele fotografii. Iar cum pozele nu se mai fac ca pe vremea bunicii, era digitală și-a pus amprenta și aici. Astfel, constatăm acum că există nenumărate soluții de a organiza fotografiile digitale, unele deosebit de originale și inspirate, opțiunile pentru acestea fiind în funcție de gusturi. Una dintre acestea poate fi accesată în mod gratuit la adresa WEB www.flauntr.com, singura condiție fiind aceea de a vă crea un cont. Practic, avem de a face cu rețeta deja consacrată „3 în 1”, fiind vorba de trei aplicații flash. Practic, photostyleR, photoeditR și photoprofilR pot fi accesate din același site, cu același cont/parolă. Prima, cea mai interesantă dealtfel, asigură o gamă foarte diversificată (și la

fel de inspirată !) de efecte pe care le putem aplica asupra imaginilor digitale alese din propriul calculator sau din alte cîteva surse de stocare. Pentru asta este obligatoriu să urmăm cîțiva pași:

1) Click stînga în colțul din dreapta, sus (secțiunea photostyleR), după logare, evident, după care putem să încărcăm poza la care dorim să aplicăm un anumit efect (în librăria disponibilă există o secțiune specială intitulată chiar Easter, adică Paște în limba engleză).

2) După ce am făcut „browse” și „upload” mergem cu clik în depozitul de imagini aferent contului personal marcat în modul full screen al aplicației cu litera „f”, pe fond roșu. După identificarea pozei, urmați instrucțiunile (atenție: doar în limba engleză !) și „jucați-vă” cu efectele dorite din biblioteca foarte generoasă disponibilă în secțiunile apelabile din dreapta paginii. Aș remarca în mod deosebit existența opțiunii „editing tools”, situată în partea de sus a paginii, care, odată accesată (vă) permite să reveniți asupra aplicării unui efect care nu vă place (butonul „reset”) sau/și să salvați (butonul „save”) ceea ce ați reușit să vă fie pe plac.

În fine, după tot acest parcurs, respectiv după ce ați salvat „opera” dumneavoastră aveți posibilitatea de a salva în memoria calculatorului produsul final, de regulă cu opțiunea ca fișierul inițial să fie redenumit. Totul este gratuit și foarte plăcut, iar ceea ce rezultă este cu totul altceva decît o poză banală, efectele avute la dispoziție pentru diferite ocazii punînd în valoare, cu ajutorul acestei aplicații, un cadru bine făcut din start. Chiar dacă, pentru început, navigarea ca și lucrul în sine cu această aplicație poate părea dificil, cu puțin exercițiu și multă pasiune la final totul se transformă în plăcere, mai ales că ceea ce rezultă merită tot efortul. Inițial vorbeam de rețeta „3 în 1”, fapt ce mă obligă să fac minime referiri la celelalte secțiuni. Astfel, despre utilitatea secțiunii photoeditR ar fi de spus că aceasta „știe să facă” prelucrările de bază, precum redimensionare, scalare, modificare intensitate/contrast ș.a., în vreme ce a treia secțiune, photoprofilR, este disponibilă mai ales pentru navigatorii „cu microb” pentru realizarea de imagini pentru profile la diverse site-uri precum YouTube, Flickr, Technorati ș.a.. Ceea ce interesează însă pe utilizatorul comun de PC este prima secțiune, respectiv photostyleR, iar ca să vă convingenți că merită să o încercați am atașat o poză la care am adăugat una dintre „măștile” disponibile pe acest site de-a dreptul deosebit.

Prof. Drd Nicoleta DANCI,
Grup Școlar „Vasile Sav” Roman

Pagină realizată de A. OPRIȘ

"Este nevoie, mai mult ca oricînd, de solidaritatea membrilor de sindicat"

(urmare din pag. 1)

Din standardele pregătirii continue. A fost mai mult de atît, pentru că au fost examene severe, dure. Atunci, cum poate fi comparat cu un plutonier adjutant?

*- **Revenind la boicotarea tezelor cu subiect unic, joi, 30 aprilie, va avea loc o discuție cu președintele Traian Băsescu. Ce ar putea aduce nou această discuție, în așa fel încît să se renunțe la proteste?***

- Chiar dacă domnul președinte ar dori să mai facă ceva, se pare că nu este posibil. În acest moment el încearcă să joace rolul de mediator. Dar, la ultima întîlnire pe care a avut-o cu președinții de federații a spus că regretă că a mințit, că nu își poate ține promisiunile. Din capul locului a lăsat să se înțeleagă că nu se mai poate discuta de o eventuală majorare de salarii. Nu văd ce ni se va mai spune, decît să avem răbdare. Mă repet: noi înțelegem momentul de criză. Dar simțim dureros că această criză e numai pentru unii, nu pentru toți. Nu am văzut rectificări în minus la Parlament, la alte instituții, dar s-a găsit de unde să se reducă... de la învățămînt. Așa cum stau lucrurile, pentru o lună și cîteva zile din acest an, noi nici nu mai avem salarii. Sigur, vor mai fi rectificări. Am primit asigurări că nu trebuie să fim îngrijorați pe această chestiune, că nu se va pune problema să nu ne primim salariile. Dar ferească Dumnezeu! Dacă economia chiar va merge prost se va întîmpla și lucru acesta.

*- **În acest caz, să înțeleg că numai o minune ar mai putea stopa boicotarea tezelor cu subiect unic?***

- Pentru noi, în momentul de față, legea salarizării unice este mai importantă decît aceste sporuri pe care le-am obține imediat. Această lege ne așează și ne reglementează salariile pe o perioadă lungă de timp. Este un proiect pe termen lung. Discuțiile continuă. Vom vedea în timp... Dacă vor fi semnale care ne vor da certitudinea că se vor lua măsurile complete pentru ca sistemul de învățămînt să fie afectat cît mai puțin, s-ar putea ajunge la o înțelegere. Cred că există această criză, dar cred că e și exagerată. Trebuie să vedem dacă acei oameni cu care negociem ne tratează ca pe niște parteneri egali, cu respect, și nu vin acolo cu minciuni ca cele care ne-au tot fost spuse pînă acum.

*- **Și se va realiza acest lucru, în urma discuțiilor cu președintele?***

- Cred că și domnul președinte va încerca, în continuare, să ne povestească și să ne spună să strîngem cureaua, că aceasta este situația. Dar noi tot facem asta, în timp ce toți ceilalți rămîn bine-mersi cu salariile mari. Societatea românească trebuie să se decidă, în frunte cu guvernanții pe care i-a ales, care este ordinea priorităților în țara aceasta. dacă ordinea priorităților este ca învățămîntul să rămînă la coadă, atunci asta e... Dar eu nu cred că învățămîntul poate fi pus într-o asemenea ipostază.

*- **Totuși, nu toate cadrele didactice, membrii ai sindicatului, sînt implicate în acțiunile privind tezele cu subiect unic...***

- Indiferent care va fi hotărîrea de joi, privind formele de protest, este nevoie, mai mult ca oricînd, de solidaritatea membrilor de sindicat. Dacă s-a luat o hotărîre că va fi una sau alta dintre hotărîrile de protest, acelea trebuie susținute de toți membrii de sindicat. Nu toți profesorii sînt implicați direct în tezele unice. De aceea este nevoie de această solidaritate, mai mult ca oricînd.

Birocrația Justiției

Instanța de judecată a dat bătaie de cap atît unităților școlare cît și sindicaliștilor din învățămînt. Sindicatul din Învățămînt a dat în judecată, în același dosar, mai multe instituții ale statului, de la Inspectorat și pînă la Ministerul Educației, pentru nerespectarea legii 221/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățămînt și plata unor drepturi salariale. Mai exact, e vorba de legea care prevedea creșterea cu 50% a salariilor profesorilor. Dintr-un singur dosar, un singur proces, au rezultat 151, pentru că așa a considerat instanța că trebuie analizat modul în care se respectă o lege: de la caz la caz. Mai exact, dosarul inițial disjuns în alte 151, cîte unul pentru fiecare unitate de învățămînt.

Sindicaliștii nemțeni din învățămînt au subliniat, încă de cînd au înaintat acțiune în instanță că, în cazul în care vor avea cîștig de cauză, de aceste majorări salariale vor beneficia numai membrii de sindicat. Acesta este și motivul pentru care au înaintat și lista persoanelor care ar urma să beneficieze de pe urma cîștigării acestui proces. Instanța a decis că trebuie să fie realizată cîte o analiză, de la caz la caz, pentru fiecare unitate de învățămînt în care sînt profesori care solicită creșterea salariului conform legii. Acesta este și motivul pentru care, timp cîteva zile, cei de la Sindicat au fost blocați în semnarea și ștampilarea a mii de hîrtii pe care să le trimită unităților școlare, pentru fiecare dosar în parte.

Sindicatele versus consiliile locale

Sindicaliștii nemțeni din învățămînt au mai cîștigat încă o luptă din războiul pe care îl poartă cu consiliile locale pentru obținerea unor drepturi salariale. "Am fost anunțat de către doamna avocat că am cîștigat procesul în vederea obținerii tranșelor suplimentare de vechime pentru cadrele didactice care au peste 30 de ani vechime, care beneficiau de calculul unei tranșe suplimentare de vechime, în coeficient de 1/25 din tranșa anterioară. Deși legea stipulează acest lucru, el nu a fost aplicat nici în Neamț și nici în alte județe. Noi am solicitat să fie calculat tot retroactiv pentru 3 ani de zile", a declarat Gabriel Ploscă, președintele Sindicatului din Învățămînt Neamț.

Decizia dată de instanța nemțeană nu este una definitivă și irevocabilă, consiliile locale sau consiliul juudețean - pîrîtele în proces, avînd posibilitatea de a înainta recurs.

„Nu putem să ne bucurăm, încă. Rămîne recursul. Cei de la Consiliul Județean susțin că ei nu ar trebui să fie parte procesuală, că nu ei au angajat cadrele didactice. Însă banii pentru profesori vin la bugetele locale prin Consiliul Județean".

Ce înseamnă această tranșă suplimentară? În momentul în care un profesor a împlinit 30 de ani vechime, acesta trece la tranșa de vechime 30-35 de ani, de la cea de 25-30 de ani. În aceste condiții, ar trebui să primească o majorare a salariului cu 1/25 din tranșa anterioară (cea de 25-30 de ani vechime). Numai că în Neamț, ca și în alte județe, nu s-au mai făcut aceste calcule, iar cadrele didactice nu au primit nici un leu în plus. În Neamț sînt 1786 de persoane aflate în această situație, acestea predînd la 148 de unități școlare din județ. Astfel, sindicaliștii au fost nevoiți să cheme în instanță, pe lîngă Consiliul Județean, 81 de consilii locale. Unele localități nu au mai fost implicate în proces, deoarece la unitățile școlare de pe raza acestora nu este nici un profesor cu o vechime peste 30 de ani, sau pur și simplu, respectivii profesori, nu s-au plîns de această situație. Trebuie menționat că, dacă sindicaliștii vor avea cîștig de cauză în acest război, fiecare cadru didactic ar urma să primească în jur de 1000-2000 de lei. Este vorba de sume pe ultimii 3 ani, iar diferențele apar și din cauză că unii profesori au 30 de ani vechime, alții 35, sau chiar 40, cum sînt cîteva cazuri în Neamț.

Marius GHEGHICI

Cronica unei bătălii rușinoase

De la minciuna electorală, la scuza de partid

Pe 30.09.2008 Plenul Camerei Deputaților aprobă, în unanimitate, legea 221/2008

▶ FSLI solicită ca legea să intre în aplicare de la 1.09.2008

▶ Pentru că O.U.G. 136/2008, prin care se împiedica aplicarea legii 221, urma să fie declarată neconstituțională, guvernul Tăriceanu adoptă O.U.G. 151/2008. În opinia executivului, O.U.G. 136 a fost abrogatăși urma ca, începînd cu data de 1.04.2009, salariile să fie majorate diferențiat, în două tranșe, într-un cuantum total cuprins între 5 și 28%.

▶ Avocatul Poporului sugerează FSLI să se adreseze instanțelor de judecată, invocînd, pe cale de excepție, neconstituționalitatea O.U.G. 151/2008.

Pe 15.10.2008, FSLI a organizat un miting, organizat de un marș de protest, la care au participat peste 15.000 de membri.

▶ Sindicatul Liber din Învățămînt Neamț a fost printre primele din țară care a înaintat acțiune în instanță, solicitînd respectarea legii 221/2008.

▶ La începutul anului 2009, Executivul a elaborat un proiect de ordonanță de urgență prin care ar fi urmat să fie diminuate sau eliminate o serie de drepturi și sporuri de care beneficiază personalul din învățămînt. Reprezentanții FSLI care au participat la toate negocierile ce au avut loc la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, prin argumentele aduse, au obținut menținerea tuturor drepturilor și sporurilor prevăzute de actele normative pentru personalul din învățămînt.

▶ În luna ianuarie au început negocierile la un nou contract colectiv de muncă la nivel de ramură. În data de 6 aprilie, FSLI a notificat ministerul că există premisele declanșării conflictului de interese, avînd în vedere faptul că unele propuneri ale federațiilor sindicatelor reprezentative din învățămînt, vizînd drepturi ale salariaților din sistem, formulate la articolele negociate pînă în acel moment, nu au fost acceptate.

▶ Reprezentanții FSLI participă la elaborarea legii de salarizare unitară în sectorul bugetar. Pînă în prezent nu s-a ajuns la un consens, din cauza atitudinii reprezentanților "bugetarilor de lux".

▶ În cadrul întîlnirii pe care conducerea federației a avut-o cu Traian Băsescu, în data de 13.04, a fost abordată problema descentralizării învățămîntului preuniversitar. Președintele a recunoscut că acest proces trebuie să se facă numai după o analiză profundă.

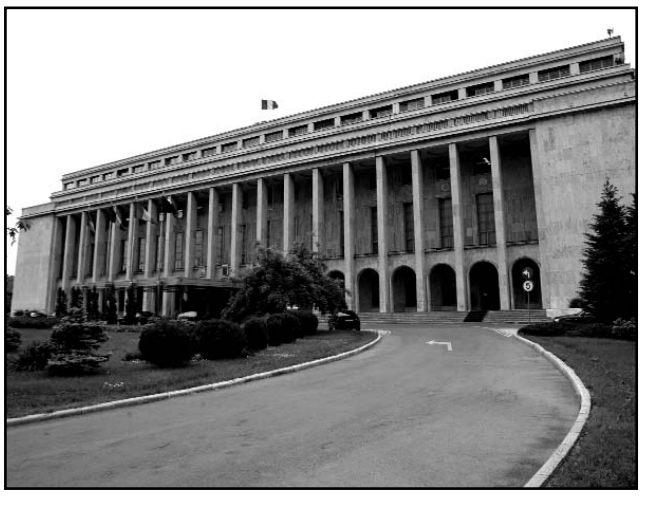

Revista presei literare

Într-un dialog cu Horia Gîrbea, publicat în revista **RAMURI, 3/2009**, scriitorul Dumitru Țepeneag, unul din promotorii onirismului românesc din anii 60 ai secolului trecut, în literatura română, emigrat la Paris, este întristat de atitudinea colegilor rămași în țară: "Chiar mai înainte de-a mi se retrage cetățenia, fusesem alungat din literatura română: nu mai publicam încă din 1971. Nici numele meu nu mai putea fi pomenit. Am revenit după vreo 20 de ani. Mulți cititori sau chiar scriitori mai tineri nu mă știau, alții mă uitaseră ori se prefăceau că m-au uitat. N-a fost ușor, mai ales că din motive familiale nu m-am putut întoarce definitiv în țară. Am fost perseverent. Mi-am publicat cărțile care nu apăruseră decît în franceză, deși fuseseră scrise în română, le-am publicat și pe cele scrise în franceză, am scris altele, printre care o trilogie de aproape 1500 de pagini. Nu știu de ce, încă și acum în România impresionează cantitatea..."

Criticul literar Ovidiu Pecican de la Cluj răspunzînd unei anchete cu privire la "Istoria critică..." a lui Manolescu, scrie în **TRIBUNA nr. 157/2009:** "Manolescu a decis în virtutea unor principii-slogan subînțelese, nu neapărat și articulate fățiș. Iar ceea ce a rezultat, se vede. Autori de opere impunătoare ca Adrian Marino lipsesc cu totul, alții sunt împinși în zona-alibi a enumerării în vederea unei posibile selecții de dicționar, iar alții (împreună cu curente, tendințe, reviste etc.) nu există. Dai, în schimb, de oameni din peisajul proxim frecventat zi după zi de critic. Colegii de la revistă, cei de la Uniune, șeful restaurantului învecinat și prieten cu scriitorimea legitimată (acesta din urmă remarcabil autor al unei singure plachete de versuri, publicate acum treizeci de ani, dar care nu l-a consacrat, din păcate) sunt toți prezenți. Mai sunt apoi oameni de pe la revistele aliate, cîțiva scriitori buni, dar cărora li se arată degetul – nu neapărat pentru operă, ci fiindcă trebuie să își aproximeze mai limpede locul în ierarhia relațiilor sociale curente, „să nu li se urce la cap" (înțelegi, Norman?), boieri veliți și căftăniți, osteni, plebe, glogozeală de strînsură; o adevărată curte a miracolelor al cărei efect, nu o dată – deși fără a deveni dominant, el survine, totuși – poate friza senzația produsă de Cenaclul Flacăra sau de apoteoticele Cîntări ale României, unde cei mici îi flancau pe cei mari, adeseori printr-o inversare a planurilor și a scării de valori. Citind enorm, dar necitind, într-un anume sens, bine Nicolae Manolescu dă un spectacol de zile mari, monstruos, repulsiv și atractiv, totodată".

Cel mai important prozator al Generației 80, Ioan Groșan, într-un dialog despre începuturile sale din revista **ARGEȘ, nr. 3/2009**, vorbește despre rolul important pe care l-a jucat revista Echinox în formarea sa ca scriitor: "Am frecventat Echinoxul, care nu mai era un cenaclu propriu-zis, ca pe vremea întemeietorilor, ci era mai degrabă un cenaclu ambulant, cu dese opriri la cafeneaua Arizona, după ședințele serios-ludice din cămăruța redacției. Pentru mine Echinoxul a însemnat mai mult decît facultatea de filologie. De la „triumviratul" Ion Pop – Marian Papahagi – Ion Vartic, deseori însoțiți de profesorul Zaciu și de Augustin Buzura, am învățat ce-nseamnă respectul valorilor estetice, cum putem ocoli ideologia sufocantă a acelor timpuri, cum să nu facem compromisuri ș.a.m.d. – adică exact lucrurile de care are nevoie un june aspirant într-ale literaturii. De la Cenaclul de luni, după ce-am fost repartizat în București, în 1978, am învățat alt lucru esențial: analiza poeziei, precedată neapărat de iubirea față de ea. Îmi aduc aminte și acum cu plăcere de disecțiile „pe viu", neiertătoare, pe care le făceau pe poemele nu-importă-cui Ion Stratan, Traian T. Coșovei, Florin Iaru, Doru Mareș, Mușina, Mircea Cărtărescu, Ion Bogdan Lefter. Școală adevărată, ce mai! Într-un fel, Cenaclul de luni era inversul Săptămînii, în sensul că, pentru a te consacra, trebuia fie să fii înjurat în Săptămîna, fie lăudat de lunediști. Din fericire, eu am avut parte de amîndouă tratamentele..."

O atitudine severă, dar corectă, față de "Istoria critică..." a lui Manolescu adoptă în răspunsul său la o anchetă din **VIAȚA ROMANEASCĂ nr. 3/2009** și unul din cei mai importanți critici literari contemporani, Gheorghe Grigurcu: "În privința absențelor din Istorie, ce-ar fi de zis? Furtuna de contestări, întrutotul predictibilă, le vizează cu precădere pe acestea. Mai numeroase decît în opul paradigmatic al Călinescului, ele exprimă în subsidiar aceeași subiectivitate cabrată a istoricului în discuție, care le preîntîmpină cu un surîs chinezesc: „într-o istorie literară riscul nu este niciodată al scriitorilor ignorați, ci al autorului care îi ignoră. Numărul absențiilor este mai mare decît al prezențiilor. Pentru un istoric al actualității, ce dovadă de curaj mai bună există? A prelungi disputa pe această temă e o zădărnicie".

OCHELARIST

ÎN NUMELE TATĂLUI

(urmare din pag. 1)

Și acum primim ordin „de la centru" să ștergem din memorie și oamenii mari ai neamului. Aștept ziua când va fi scos din călindare și Ștefan cel Mare și Sfânt, pentru că i-a bătut zdravăn pe turci... Sau ziua în care va trebui să-l renegăm pe Eminescu. Oricum, în '91 sau '92, când s-a făcut o mare serbare la Războieni-Neamț, consilierul specialist în SF al lui Iliescu a interzis unui actor al Teatrului Tineretului să recite Doina lui Eminescu. Iar despre cărțile de istorie - nici nu are rost să mai vorbim!...

Acum, aflu cu stupoare că va fi șters din lista cetățenilor de onoare ai urbei noastre cel mai de onoare cetățean, cel care, ieșind din Catedrala Sfântul Ioan din Piatra Neamț, după ce s-a închinat Domnului, a spus: ***„OSTAȘI, vă ordon: treceți Prutul! Sdrobiți vrăjmașii din răsărit și miazănoapte. Desrobiți din jugul roșu al bolșevismului pe frații noștri cotropiți. Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor și codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele și plaiurile voastre. OSTAȘI, plecați azi pe drumul biruințelor lui Ștefan cel Mare ca să cuprindeți cu jertfa voastră ceea ce au supus strămoșii noștri cu lupta lor. Înainte! Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aici strajă dreptății și zid de cetate creștină! Fiți vrednici de trecutul românesc!"***

Oare mai suntem mândri? - mă întreb eu, care am scris aceste rânduri nu doar din conștiința mea de scriitor român, ci, mai ales, în numele tatălui...

N.Red. *Pe lista cetățenilor de onoare post- mortem ai municipiului Piatra Neamț, la numărul 4 se află Mareșalul Ion Antonescu. Dacă el va fi aruncat la coșul inconștienței și nerecunoștinței noastre, locul îi va fi luat (?!?) de cel aflat la poziția 5: pictorul Victor Brauner. Un evreu de onoare.*

ION ANTONESCU

(1882 - 1946, n. Pitești)

Mareșal și om politic român. A parcurs toate treptele ierarhiei militare, de la sublocotenent (1904) la general de brigadă (1931) și mareșal (1941). În timpul primului război mondial a fost colaborator de bază al generalului Prezan, contribuind la elaborarea planurilor de operații militare. Comandant al școlii de la Sibiu și al Școlii Superioare de Război (1927- 1929, 1931- 1933). Atașat militar al României la Paris (1922), Londra și Bruxelles (1923). Șef al Marelui Stat Major (1933- 1934, ministru al Apărării Naționale (1937- 1938) și ministru ad-interim al Aerului și Marinei (febr.- mart. 1938). A protestat energic împotriva acceptării notelor ultimative ale guvernului sovietic din 26- 27 iun. 1940, cerînd apărarea teritoriului național; internat la mănăstirea Bistrița din dispoziția regelui Carol al II-lea. În urma Dictatului de la Viena, a fost însărcinat la 4 sept. 1940 cu formarea guvernului, fiind investit cu depline puteri, a impus regelui Carol al II-lea să abdice (6 sept. 1940), succesiunea tronului revenind lui Mihai I. În ian. 1941 a înăbușit rebeliunea legionară. A condus țara prin decrete- legi. A promovat o politică externă alături de Germania și Italia. În iunie 1941 a decis intrarea României în război pentru recuperarea Basarabiei și a Bucovinei și a continuat operațiunile militare și dincolo de Nistru. După înfrîngerea de la Stalingrad a permis și inițiat tratative secrete privind scoaterea țării din război. A fost înlăturat de la putere prin lovitura de stat de la 23 august 1944; preluat de Armata Roșie (sept. 1944), a fost ținut pe teritoriul sovietic pînă în apr. 1946; adus în țară, a fost judecat, în mai 1946, de "tribunalul poporului" din București; a fost condamnat la moarte și executat la închisoarea Jilava (1 iunie 1946).

REMEMORĂRI NEMȚENE

APRILIE 2009

D 1/1944, n. în comuna Cîndești, județul Buzău, prof. Florin Florescu, lider sindical, cel care a militat pentru înființarea Sindicatului Liber al Lucrătorilor din Învățămînt (1990) și, împreună cu Dumitrița Vasilca, Lucian Corneanu și Mircea Zaharia, a hotărît publicarea, din martie 1999, a revistei ,,Apostolul" (seria nouă).

■ 2/1938, n., la Filioara, comuna Agapia, județul Neamț, profesorul, ziaristul, omul de aleasă cultură Cătălin-Florin Stupcanu (d. 26. 09. 2000).

■ 5/1912, d., la Iași, Leon Scully (n. la Piatra-Neamț, 1853), primul decan al Facultății de Medicină din Iași.

■ 7/20/1903, n., la Roznov, Grigore Gr. Cugler (d. 1972, la Lima, Peru), diplomat, muzician, scriitor.

■ 8/1922, n., la Piatra-Neamț, Eugen Crăciun, artist plastic.

■ 10/1881, V. A. Urechia (n. la Piatra-Neamț, 15. 02. 1834 - d. 1931) devine ministru al Cultelor și Instrucțiunii (pînă la 01. 08. 1882), preluînd funcția de la nemțeanul Vasile Conta.

■ 10/1912, n., la Sulița, județul Botoșani, Cleopa Ilie (din botez, Constantin) (d. 5. 12. 1998, la Mănăstirea Sihăstria), unul dintre cei mai înzestrați duhovnici ai ortodoxiei românești din secolul al XX-lea.

■ 13/1862, n., la Tarcău, Tereza Stratilescu, profesor, istoric, publicist, care, după absolvirea studiilor universitare (Iași), va obține o bursă la Londra, unde va publica ,,From Carpathion to Pindus" (1906), o carte de istorie a României.

■ 15-16/1911, la Bruxelles, în cadrul primului Congres de Pedagogie, Ana Conta-Kernbach (n. la Tîrgu-Neamț, 5. 11. 1863), sora lui Vasile Conta, a prezentat lucrările ,,L'efort volontaire" și ,,L'education manuelle".

■ 17/1889, este ales membru al Academiei Române pedagogul dr. C. I. Istrati (n. la Roman, 05/17. 09. 1850), cel care va deveni, între 1913-1916, președinte al acestei instituții.

■ 19/1948, n. la Tecuci, scriitorul Calistrat Hogaș, primul director al Gimnaziului Comunal din Piatra-Neamț (1969)

■ 19/1848, n. Roznov, jud. Neamț, Dimitrie Cantemir (d. 4 martie 1896, Piatra-Neamț). Absolvent al Școlii de Medicină Militară din București, apoi, ca bursier, urmează Facultatea de Medicină a Universității Turin, Italia. Va ocupa, prin concurs, postul de medic primar al spitalului din Piatra-Neamț. Aici va profesa timp de 25 de ani. Este unul din inițiatorii Societății Literar-Științifice ,,Asachi". A contribuit la modernizarea Băilor din Bălțătești și a publicat mai multe lucrări științifice (,,Băile minerale de la Bălțătești", ,,Sărurile minerale de la Bălțătești" ș. a.).

■ 19/1976, d. la Piatra-Neamț, Sidonia Hogaș, autoarea cărții ,,Tataia. Amintiri despre viața lui Calistrat Hogaș" (1940), reeditată în 2000 și 2007 de profesoara Alexandrina Bostan fostă custode al Casei Memoriale din Piatra-Neamț.

■ 21/1882, d. la București și înhumat la Iași, filosoful Vasile Conta (n. la Ghindăoani, 1845).

■ 24/1919, la București, are loc prima adunare a Asociației Generale a Profesorilor Secundari din România, la care pa participat și prof. Panaite Criveț, din Piatra-Neamț.

1 Mai, după prohod

(urmare din pag. 1)

Trepădușii și lingăii o virau și ei, dar prin locuri mai modeste, pe la Negulești sau Brateș. Principiul era același: ,,Am halit și n-am plătit că sunt șef de la partid!"

După retragerea fanfarei, bulevardul arăta ca după o tornadă: peluzele distruse, gunoaie de tot felul, mozolite sub picioare, steguleț, benzi multicolore, confeti, cartoane, fîșii de pînză zdrențuite, copii mai mari sau mai mici alergînd de colo- colo, ca niște vrăbii bezmetice. Zarva lumii lăsa acum loc unei tăceri triste ,ca după prohodul unui frate mai mare.

Astăzi, zarva nu mai există. Tovii și trepădușii s-au risipit,preocupați de inginerirea averii uriașe a Gospodăriei de Partid,a U.T:C., a pionierilor, de administrarea fondului Libertatea, că tot erau acestea niște copii orfani, de tata și de mama, recent obligați la o scurtă cură cu plumbi, care-i ține ocupați și în zilele noastre. Astfel s-au pus bazele burgheziei post decembriste, care a mai dat niște tunuri numite Casa De Ajutor Românesc, Caritas, Gelsor, Fondul Național de Investiții, devalizînd sau falimentînd bănci și scoțînd la mezat averea națională, care nu producea suficiente comisioane.

Spectacolul cu alămuri militare s-a încheiat. Nu va mai fi reluat din lipsă de protagoniști. Totuși, drama continuă. O dramă a sărăciei și a lipsei de speranțe.

După două decenii de la prohodul „Zilei Muncii" mahmureala nu ne-a trecut încă.

EPISCOPUL MELCHISEDEC ȘI CRONICA SA

(urmare din numărul trecut)

Revenind la studiul introductiv, amintit deja, structurat în două părți ample („Vechime și autocefalie"; „Întemeiere și apologie a ortodoxiei românești"), considerăm că acesta este o analiză atentă și pertinentă a acestei istorii deosebit de valoroase a Romanului și a Episcopiei Romanului și-și justifică includerea la începutul „Chronicei" lui Melchisedec. Citit cu atenție, studiul dă posibilitatea unei înțelegeri mai bune a cărții propriu-zise, chiar poate fi considerat un compendiu al acesteia. În cele peste șaizeci de pagini, vor fi descoperite cîteva calități, cîteva însușiri ale eruditului Episcop pe care noi doar le transcriem aleatoriu, fără să le comentăm, din lipsă de spațiu: „cărturar și istoric de prestigiu"; „caracterul enciclopedic al creației istorice"; „un deosebit simț al dialecticii sinuoase a istoriei reale"; „registre cognitive și interpretative: istoric, literat, teologic, eclesiologic, lingvistic, patriotic etc."; „deosebită eleganță critică"; „obiectivitate științifică"; „deosebit talent literar și cu un deosebit simț al esteticului limbii române"; „limpezime"; vocația exhaustivității informație"; „extraordinar simț al detaliului semnificativ din documentele istorice"; „probitate științifică"; „autentic istoric"; „patriotismul elevat" ș. a. Toate aceste calități și încă multe altele sunt probate convingător de autorul studiului.

Cartea Episcopului Melchisedec, care are la bază o documentație amplă preluată, în mod critic, din cronici, din alte documente și lucrări istorice, de la „Uricul" lui Roman-Vodă (1392), reprodus în text Slavon și însoțit de traducere Episcopului, în limba română, la „Ofisul Domnesc către Divan dat la 31 ianuarie 1850", este una de referință și de nelipsit în bibliografia istorii Bisericii Ortodoxe Române și a istoriei noastre naționale, pentru o perioadă de cinci secole.

Constantin TOMȘA

ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII

Un humulești̦ean ajuns arhiereu - EVGHENIE HUMULESCU (19 octombrie 1870- 23 martie 1931)

Arhiereul Evghenie Humulescu s-a născut în satul Humulești, la 14 octombrie 1870 (pînă în 1895 Humulești̦ul a fost sat, centru de comună. După această dată a intrat în componența orașului Tîrgu Neamț).

Mama sa, rămînînd văduvă și fiind foarte evlavioasă, se călugărește la Mănăstirea Văratic, primind numele de Veniamina. Odată cu ea a luat la Mănăstire pe copilul care primise din botez numele de Dimitrie.

Cursurile școlii primare le urmează la școala din vatra Mănăstirii Văratic, unde se remarcă printre cei mai buni "atît la învățătură, cît și la purtare". Mama sa i-a completat educația, mai ales sub aspect moral, religios, influențîndu-i dragostea pentru viața călugărească.

Cu ocazia unei vizite ce o face la Mănăstirea Văratic, Mitropolitul Calinic Miclescu, asistînd la o slujbă, rămîne impresionat de vocea și dicția cu care elevul Dimitrie Humulescu citește Apostolul.

După terminarea slujbei, Mitropolitul cheamă la Stăreție pe tînărul Humulescu, interesîndu-se mai îndeaproape de situația lui. Mulțumit de modul cum s-a prezentat, cît și de cele pe care le-a aflat despre el, hotărăște ca după absolvirea școlii primare, să fie adus la București, la Mitropolie. Din 1882, urmează cursurile Seminarului "Nifon Mitropolitul".

Ca elev de seminar, se remarcă la învățătură, dar mai ales la muzică. Este premiant aproape în fiecare an.

În 1886, Mitropolitul Calinic moare. Locul de mitropolit primat este ocupat de Episcopul Iosif Gheorghian care îl ia în continuare sub ascultarea sa, pînă la absolvirea Seminarului, în 1889.

Îndată după terminarea seminarului, Mitropolitul îl hirotonisește diacon pe seama Catedralei Mitropolitane și este totodată primit în monahism, cu numele de Evghenie.

Mitropolitul Ghenadie Petrescu îl hirotonește ca arhidiacon, în 1894, la vîrsta de numai 24 ani, numindu-l și predicator al sfintei Mitropolii.

În anii 1894- 1898, urmează cursurile Facultății de Teologie din București. Teza de Licență a avut ca subiect "Preoția la evrei". După susținerea tezei este rugat de către comisie să interpreteze și cîteva cîntece religioase și laice, stîrnind admirația tuturor celor de față.

A avut fericirea și onoarea să slujească alături de 3 mitropoliți: Calinic Miclescu, Iosif Gheorghian și Ghenadie Petrescu.

În 1900, arhidiaconul Evghenie Humulescu este ridicat la rangul de arhimandrit. Înzestrat cu calități alese "de slujire, cîntare și predică", se face tot mai iubit și respectat de toți acei care l-au cunoscut și ascultat la Sfintele slujbe.

O parte din predicile sale le-a adunat într-un volum intitulat "Păsune duhovnicească"- comoară de hrană sufletească.

După o serie de evenimente incluzînd decese, schimbări și numiri, asupra cărora nu insist aici, în luna mai a anului 1910, Sfîntul Sinod alege ca arhiereu pe Arhimandritul Evghenie Humulescu. În această calitate Evghenie Humulescu desfășoară o activitate foarte intensă- atît în eparhia sa, Curtea de Argeș- cît și în Capitală.

În anul 1911, Mitropolitul primat demisionează și locul său este girat de Episcopul Evghenie Humulescu, iar din anul 1912 Sfîntul Sinod îl numește pentru scurtă vreme Arhiereu Vicar al Mitropoliei din Iași.

Atît înainte, cît și după primul război mondial, militează pentru întregirea neamului românesc, alături de alte personalități din acea vreme.

În 1930 din diverse motive, inclusiv cele de sănătate, se retrage la Mănăstirea Turnu din Eparhia Argeșului. După ceva vreme revine la Reședința Episcopală din Curtea de Argeș.

La 23 martie 1931 (în urmă cu 78 de ani), Arhiereul, humulești̦ean prin origine, se mută la cele veșnice. Rămășițele pămîntești sînt așezate ceva mai tîrziu la Mănăstirea Turnu, alături de Episcopul Gherasim, unul din ctitorii acestei Sfinte Mitropolii

Prof.
Constantin C. COSMA

P.S.- Am folosit unele însemnări lăsate de tatăl și fratele meu, preoții Const. I. Cosma și Nic. C. Cosma.

- Despre Arhiereul Evghenie Humulescu, a scris deosebit de elogios preotul cărturar cunoscut sub pseudonimul de Gala Galaction (1879- 1961).

APOSTOLUL, la aniversară

Vineri, 27 martie, cadrele didactice, oamenii de suflet care se îngrijesc de apariția lunară a revistei "Apostolul" au trăit clipe de sărbătoare - împlinirea unui deceniu de cînd a fost reluată apariția publicației. Nu a fost deloc ușor, însă, datorită unor oameni implicați total, revista a reușit să ajungă în toate școlile, la toate cadrele didactice, devenind, astfel, un liant între toți dascălii. Momentul festiv a fost marcat la Piatra Neamț, într-un cadru adecvat și o atmosferă destinsă - după cum subliniază Gabriel Ploscă, președintele Sindicatului din Învățămînt Neamț:

„La Biblioteca Județeană G.T. Kirileanu, într-un cadru deosebit, au fost aniversați cei 10 ani de la reluarea apariției revistei „Apostolul", publicație a cadrelor didactice. Este o revistă editată de Sindicatul din Învățămînt Neamț și care apare prin colaborarea Sindicatului cu Asociația Învățătorilor din Neamț. De ce este important acest eveniment? Pentru că atît prin componenta sindicală, cît și prin cea culturală, revista a devenit o stare de spirit. În paginile acestei reviste ne-am putut striga nemulțumirile, am comunicat cu membrii noștri de sindicat și ei cu noi, dar am putut găzdui aici și scrieri culturale autentice, care ne-au mîngîiat sufletele. Țin să mulțumesc acelui grup de oameni cu suflet mare, care în martie 1999, cu multă sîrguință și tenacitate, au făcut posibilă reapariția revistei. I-aș numi pe domnul profesor Florin Florescu, președintele Sindicatului din Învățămînt de la acea vreme, pe doamna Dumitrița Vasilca, pe domnul Mircea Zaharia și domnul Ștefan Corneanu. De asemenea, țin să mulțumesc colaboratorilor, care au onorat paginile revistei cu scrierile lor".

Cum era și normal, la manifestare au participat și reprezentanți ai autorităților locale, singura absență regretabilă fiind cea a reprezentanților Primăriei Piatra Neamț:

„La această festivitate am fost onorați de prezența reprezentanților autorităților locale. Au fost prezenți domnul vicepreședinte al Consiliului Județean, Valerian Percă, reprezentantul Prefecturii, domnul Vasile Șendrea, domnul inspector școlar general Mihai Lăcătușu și nu în ultimul rînd profesorul Gheorghe Giurumescu, care scoate, la Ploiești, revista "Școala Prahovei". Au fost prezenți, de asemenea, vechi colaboratori, unii ajunși la vîrsta senecutuții. Împreună cu aceștia am depănat, cu mult drag, amintiri legate de istoria revistei "Apostolul", a mai precizat Gabriel Ploscă.

Reuniunea a oferit celor de la Sindicatul din Învățămînt prilejul de a mulțumi colaboratorilor revistei: "În cadrul evenimentului am înmînat diplome de excelență celor care au avut o contribuție deosebită la apariția și continua dezvoltare a revistei Apostolul. De asemenea, tot în acest cadru, domnul profesor Dumitru D. Ursache și-a lansat ultima carte, "Casă în cer", ce s-a bucurat de o bună primire din partea celor prezenți".

În loc de concluzie, Gabriel Ploscă a spus: "Consider că a fost o sărbătoare frumoasă, împlinită de gîndul și speranța că revista va continua să apară neîncetat și să aducă cititorilor săi toate informațiile de actualitate sindicală, precum și preocupările culturale deosebite ale celor care lucrează în învățămînt".

Marius GHEGHICI

DRAGĂ REVISTĂ,

Dacă aș mai avea culori, multe și strălucitoare, aș desena un copac cu zece ramuri mari și frumoase și ți l-aș dărui. Dar culorile mele sînt cam șterse, le-am folosit 40 de ani pentru a lumina cele 10 generații de copii ce mi-au fost încredințate în a le instrui și educa.

Am folosit de mai multe ori cuvîntul "zece" căci aceasta a fost nota cel mai des folosită de mine în evaluarea elevilor. Permite-mi, dragă revistă, să ți-o ofer și ție pentru aniversarea celor zece ani de apariție în serie nouă.

Felicit Consiliul de redacție pentru forma și conținutul revistei "APOSTOLUL", pentru informațiile pe care le găsim și de care avem nevoie, indiferent dacă sîntem activi sau mai puțin activi.

Te citesc, dragă revistă, ori de cîte ori am ocazia, găsindu-te pe masa de lucru a domnului profesor Vasile Săilă de la Asociația Învățătorilor.

Chiar dacă începînd cu anul școlar 2008- 2009 am abandonat puțin școala, retrăgîndu-mă la pensie, citesc toate materialele din revistă și-mi imaginez că mai pot aplica în practică toate informațiile.

Dar aerul rece al începutului de primăvară mă readuce cu picioarele pe pămînt. Clopoțelul nu va mai suna pentru mine. De experiența mea nu va mai putea beneficia nimeni decît dacă (și mă gîndesc serios la acest lucru) mă apuc să scriu. Ce? Mă mai gîndesc. Poate am să scriu despre activitatea mea ca învățătoare care n-a fost nici simplă, nici ușoară, dar foarte interesantă, plină de emoții și reale satisfacții. Sala de clasă a fost locul unde m-am simțit cel mai bine, în totală siguranță și foarte fericită.

Te felicit, dragă revistă, pentru tinerețea ta, pentru acuratețea ta și-ți spun un sincer "La mulți ani!" Sper să fiu alături de tine la ceas aniversar mulți ani de acum înainte și te aștept chiar să te pensionezi.

Înv. pensionară
Georgeta MIHALACHE

N.R.: Publicăm abia în numărul prezent acest text minunat care, din păcate, ne-a parvenit prea tîrziu. Mulțumim pentru gîndul bun și așteptăm textele promise. ***(Red)***

SCRISOARE DESCHISĂ DE ZIUA REVISTEI APOSTOLULUI

Dragi prieteni nemțeni,
redactori și colaboratori ai Revistei
„Apostolul",

Sincer vorbind, nu mă dau în vînt după aniversări, pentru simplul motiv că îmi par niște disimulate modalități de numărare, numărîndu-te, dar ceea ce ați reușit dumneavoastră să faceți acum mi se pare un moment de abnegație și de curaj pentru care vă felicit, asigurîndu-vă de regretul că nu am putut să mă alătur.

Prețuitului meu coleg și prieten Constantin Tomșa îi revine plăcerea să vă citească scrisoarea, căci Domnia Sa mi-a transmis invitația la evenimentul de azi.

Ai grijă, maestre, să frazezi bine și, mai ales, să respecți toate pauzele pentru ca răsuflul meu să ajungă pînă în miezul urechii și de acolo la inimă, căci din inimă a fost scris...

În astfel de momente, o năvală de viață dă peste tine, o lași să te copleșească, te pune la colț, îți cere marea mărturisire: vei fi ales bine îndepărtarea? Nu știu săgetător adevărat să rateze sursa unei schimbări!

În 2002, ieșeam dintr-un șir de prăznuiri ale învățămîntului nemțean, căci școlile începutului de mileniu își căutau începuturile seculare, activitate care mă absorbise și pe mine, ca profesor de limba română al Școlii Nr. 3 din Piatra-Neamț, și în decursul cărora am avut un sprijin real prin paginile revistei „Apostolul" și prin sfatul neîngrădit al mentorului Mircea Zaharia. Consumul meu de suflet și de energie era compensator dorinței vinovate de plecare. Obținusem transferul într-o școală bucureșteană din Piața Victoriei și, ca o culme a fatidicului, nimeream sub semnul aceluiași număr de trei.

Înțelegerea deplină a nepotrivirilor s-a produs înaintea primei vacanțe de iarnă, cînd copiii au început să colinde, linii melodice și texte complet necunoscute mie. Atunci am trăit plîngînd frisonul înstrăinării și urmăream fața miracolului național al Unirii: poporul român reușise să se adune în ciuda răspărului istoriei de care însăși esența etnosului, simțeam atunci, că se contaminase.

Dar copiii sunt pretutindeni la fel „de cînd e lumea asta și pămîntul", însă mai interesante mi-ar părea cîteva tușe în dreptul dascălului de la șes, mai „sub vremi" decît „capitalist" (de la capitală). El, mai ales, petrece călătorind cu mijloace de transport în comun, doarme puțin și visează seisme, împătimit analist politic, nu citește de nervi și este devotat activității sindicale. O mențione la olimpiada de sector îi asigură șefia de catedră pe tot parcursul reformei...

Să fiu acolo, aș provoca un sfințit și meritat ropot de aplauze pentru „Apostolul" dintre munți, de s-ar cutremura ferestrele bibliotecii...

Ce zici, maestre, ai putea face dumneata trebușoara asta în locul meu?

După ce am încheiat cariera de profesor, mi-am luat răgazul să fiu numai scriitor. Demult, am avut marea șansă ca niște pagini de teatru pentru copii să fie văzute de cel mai generos, de cel mai nobil suflet din cîte am întîlnit și care, nu întîmplător, a fost și un promotor al grupului de la „Apostolul". Maestrul Eduard Covali mi-a determinat prima apariție editorială. Domnia Sa mă invita la ședințele de redacție ale „Apostolului" și tot Domnia Sa m-a recomandat la intrarea în Uniunea Scriitorilor.

Săptămîna trecută am trimis editurii cea de-a opta mea carte, a cărei inimă pulsează de amintire nemțeană.

Vă rog să primiți salutul aniversar și urările de viață nesfîrșită revistei „Apostolul", implicit dumneavoastră cei care faceți să dăinuie faima școlii nemțene.

Vă mulțumesc!

Prof. Elena VULCĂNESCU
București, 27. 03. 2009

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL CU FAMILIA

Pornind de la spusele lui Jaque Delors care afirma faptul că „familia și școala instituții cu rol fundamental în crearea spiritului social, trebuie să-și asume din nou rolul lor de nucleu în jurul căruia să se poată construi o bază durabilă pentru edificarea societății viitoare" am considerat că relația de colaborare grădiniță -familie este determinantă în obținerea performanțelor de învățare.

De aceea, pentru a le da posibilitatea părinților de a se implica cît mult în activitățile desfășurate în grădiniță, am format parteneriatul educațional cu familia „ Grădinița a doua casă pentru noi". Ea asigură complementaritatea în educație, fără a substitui rolul familiei. În cadrul parteneriatului am căutat să cooptez părinții ca parteneri în procesul educativ, i-am informat despre valorile promovate aici, formîndu-i ca beneficiari direcți ai achizițiilor de ordin educațional al propriilor copii.

Ca expresie a modernizării procesului educativ, didactica actuală promovează concepte și atitudini educaționale noi, o flexibilitate curriculară menită să catalogheze creativitatea educatoarelor și să permită oferte educaționale cît mai variate.

Ideea care a stat la baza inițierii acestui proiect a fost aceea că ambientul grădiniței trebuie schimbat; la fel și concepțiile părinților în urma revizuirii Programei învățămîntului preșcolar din 2008. Cu sprijinul doamnei director GRAMADĂ ELISABETA, împreună cu părinții am întocmit un grafic al activităților. Am informat părinții asupra necesității inițierii acestui proiect.

Obiectivele generale ale proiectului au fost:

- optimizarea relației grădiniță -familie - comunitate;
- dezvoltarea aptitudinilor de comunicare și interrelație;
- stimularea implicării creative și conștiente a părinților;
- stabilirea unor coordonate comune în vederea asigurării ambientului educațional.

Respectînd nivelul dezvoltării psihice și capacitățile motrice specifice vîrstei preșcolarilor, am căutat să asigurăm o formă plăcută, antrenantă, stimulativă în organizarea activităților, „Puiul meu" a fost activitatea prin care am sărbătorit ziua de naștere a unui copil și am reușit să colecționăm un număr impresionant de jucării de la părinți și elevii mai mari din școală.

Prin obiectivele stabilite activitățile pentru părinți duc la realizarea schimbului de opinii în ceea ce privește necesitatea unui mediu educativ sănătos, stabilirea unor coordonate comune în vederea asigurării ambientului educațional. Am achiziționat planșe atît de necesare în procesul instructiv-educativ, am organizat expoziții cu lucrări ale copiilor pentru părinți.

Copiii au fost răsplătiți cu daruri de la Moș Neculai iar în minunata și sfînta zi de Crăciun au prezentat părinților un bogat program artistic. Moș Crăciun le-a încălzit sufletele și i-a bucurat atît cu daruri personale cît și cu o frumoasă „CĂSUȚĂ PENTRU PĂPUȘI" fiind atît de necesară în sectoarele grădiniței.

Serbarea de la 8 Martie a reprezentat un izvor nesecat de satisfacții, bucurii, a creat bună dispoziție atît în rîndul mămicilor care și-au admirat comorile lor cele mai de preț. Am organizat concursul „Cea mai frumoasă felicitare" care le-a dat prilejul copiilor să-și exprime dragostea pentru mame prin multă imaginație și creativitate.

Preșcolarii sunt conduși spre aflarea de informații noi într-o formă accesibilă nivelurilor de vîrstă și înțelegere. Unul din părinți a donat un calculator grădiniței noastre fiind atît de necesar în procesul instructiv-educativ.

Apreciez implicarea părinților în desfășurarea proiectului și atingerea obiectivelor propuse.

Educatoare, Adriana MARCU
Școala Pluton

Pași spre educația estetică

"La un om trebuie să fie frumoase și fața și îmbrăcămintea și sufletul și gîndurile."
A.P. Cehov

Omul contemporan este avid de frumos, pe care îl caută în tot ce-l înconjoară: în artă, în literatură, în teatru sau film, în mediul înconjurător, în relațiile interumane, în modul său de viață.

Fiecare om percepe în felul său frumosul, de aceea nu ne asemănăm, lumea nu este monotonă și tot ce ne înconjoară este pe placul cuiva.

Orice lucru își are admiratorul său, pentru că nimic n-a fost creat la întîmplare, de aceea este un echilibru și o compensare în viață.

Educația estetică cuprinde frumosul din natură, societate și artă. Natura ne impresionează prin: culori, peisaje, fenomene sonore; societatea oferă aspecte frumoase prin relațiile dintre oameni, manifestările colective, munca și produsele muncii, activitatea creativă. Arta ne oferă cele mai adînci impresii estetice prin literatură, muzică, pictură, sculptură, folclor, vestimentație, arhitectură,etc.

Omul este preocupat de înțelegerea, selectarea, promovarea și crearea frumosului, deziderate pe care le are în vedere educația.

În condițiile progresului științifico-tehnic, al informatizării intense din toate domeniile vieții sociale, umanizarea omului prin frumos, prin educația estetică reprezintă o necesitate vitală.

Sensibilizarea pentru frumos începe de timpuriu, de cînd copilul percepe lumea din jurul său; se continuă în grădiniță și școală unde li se dezvoltă simțurile prin culoare, miros, auz, gust, pipăit. Copilul se entuziasmează ascultînd o poveste sau o poezie, îi place să cînte și să danseze, să se joace cu colegii, să creeze compoziții plastice frumoase. Percepe apoi ciripitul păsărelelor, murmurul izvoarelor, picăturile ploii, cîntecul de leagăn, natura și culorile sale care pot fi transpuse în creațiile lor. Copilul învață să selecteze frumosul din jurul său, să vadă că fiecare anotimp are o parte frumoasă, să transpună în activitățile lui și în comunicare ceea ce-l impresionează din natură. Ne stau drept model frumoase poezii și texte ale înaintașilor noștri, ilustrații și tablouri. Dar mai ușor facem sensibilizarea pentru frumos a copilului ducîndu-l în natură să observe și să-și formeze reprezentări despe tot ce este frumos.

Întreaga activitate educativă urmărește sensibilizarea micului școlar pentru frumos: vorbim frumos, scriem frumos, ne purtăm frumos cu colegii și cu părinții, citim și povestim frumos, desenăm sau lucrăm frumos, ne jucăm frumos...Acest cuvînt ne coordonează viața în tot ce facem acasă, la școală sau în societate.

Este foarte important să-i deprindem pe elevii noștri să devină niște persoane agreabile prin tot ce fac: felul cum comunică, cum se îmbracă, cum se comportă în relația cu ceilalți și cu natura care-l înconjoară. Același lucru îl învață și de la părinți și de la cei în preajma cărora trăiesc.

Dar ne îngrijorează faptul că elevii noștri iau mai ușor ceea ce nu este bine și frumos de la cei ce-i domină sau din filmele care le cultivă teribilismul prin violența de tot felul, prin aroganța, războinarea, indiferență, dorința de îmbogățire fără muncă, egoismul și invidia.

Cei mai mulți părinți lasă totul în seama școlii, ei fiind plecați pentru o viață mai bună, lucrînd zi-lumină sau pur și simplu lăsînd educația copiilor la voia întîmplării.

Cu aceste tendințe distructive avem noi, învățătorii, de luptat.Învățătorul este cel care modelează materialul cel mai de preț - COPILUL - tinzînd ca din orice copil să realizăm o ființă înzestrată cu cele mai frumoase trăsături.

Inv. Maria CIOBANU
Școala Bistrița

Relația școală - familie între fapt și deziderat

În contextul socio - cultural actual, cînd se vorbește tot mai mult despre rolul și implicarea factorilor educaționali în formarea viitoarelor generații, consider necesar să abordez rolul binomului familie - școală în educație. Este firesc să ne întrebăm: mai ține familia adevărata legătură cu școala? Mai reușește familia contemporană să-și educe și să-și formeze copiii pentru viață?

Nu trebuie pierdut din vedere faptul că integrarea socială a elevilor poartă amprenta familiilor din care provin. Nu întîmplător, marele pedagog Pestalozzi afirma că „familia este școala reală a omenirii." Activitatea educativă nu poate fi compartimentată întrucît educația se realizează pe o linie ascendentă de la cercul familiei la mediul social. Scopul activităților educaționale exercitate de către familie, biserică și școală este unul unitar: formarea generațiilor viitoare sau, altfel spus, a societății de mîine.

Familia, ca primă instituție care se ocupă de educarea și formarea caracterului propriilor copii, de calitatea acestei educații depinzînd evoluția societății, se confruntă astăzi cu situații din ce în ce mai delicate pe plan social, economic și, ceea ce trece neobservat, pe plan spiritual. Grija pentru ziua de mîine, fuga din zi în noapte după cîștigarea celor necesare traiului (sau, uneori chiar a surplusului), fac ca rolul familiei să se manifeste doar pe plan strict material. Din discuțiile purtate cu elevii atît în cadrul orelor de curs, cît și la orele de consiliere și orientare școlară (dirigenție) am aflat că mulți dintre ei suferă de lipsă din cauza faptului că părinții lor nu mai au sau nu-și fac timp pentru a discuta puțin cu ei, pentru a le asculta problemele, a le răspunde nedumeririlor, curiozităților etc.

Dragostea părintească oferită copilului în familie, precum și exemplul de viață al părinților contribuie major la formarea tinerilor. Simeon Mehedinți sublinia faptul că educația și instrucția oferite de către școală completează ceea ce a asimilat copilul în anii petrecuți în casa parintească.

În situația multor elevi ai căror părinți sunt plecați în străinătate, colaborarea dintre unitatea școlară și familie este deficitară. Părinții sunt mai puțin la curent cu activitățile și programele derulate în cadrul școlii, nu pot participa la ședințele și lectoratele organizate de aceasta etc. Probleme specifice unei anumite vîrste, particularitățile perioadei de tranziție, influența pe care o exercită mass-media asupra educației tinerelor generații, abandonul școlar, consumul de droguri etc. sunt doar cîteva subiecte la care școala românească reflectă și caută soluții. De cele mai multe ori, timpul petrecut de către elev în mediul școlar nu compensează lipsa educației din familie. Profesorul diriginte, profesorul de religie, psihologul școlar și, nu în ultimul rînd preotul au un rol major, dar și extrem de dificil de îndeplinit în fața atîtor tentații la care sunt expuși tinerii noștri. De aceea, colaborarea școală - biserică - familie este foarte importantă pentru toți factorii educativi, activitatea educațională fiind facilitată reciproc.

Factorii responsabili pentru formarea viitoarelor generații trebuie să acționeze simultan, corelat, prin împlinirea funcțiilor educative în scopul realizării unei societăți sănătoase din toate punctele de vedere.

Doresc să închei succinta prezentare cu un îndemn al lui Diaconovici Loga, din anul 1822: „O, părinților, încotro ați apucat de nu căutați de creșterea copiilor voștri?.... voi căutați mai înainte avuții, iar învățarea și faptele bune care și după moarte lungesc viața le-ați părăsit!..."

Drd. Mihai FLOROAIA

Să protejăm mediul în care trăim!

Satul Cut este o așezare ce se întinde de-a lungul Bistriței, pe malul stîng al ei, în partea de miazăzi a orașului Piatra Neamț. Este un sat întins, cu uliște multe și întortocheate, încît dacă vii pentru prima dată aici te poți ușor rătăci.

Casele sunt tot mai multe pe zi ce trece, căci lîngă cele vechi, peste care timpul și-a pus amprentele, apar altele, noi, cochete, cu o arhitectură modernă.

Curățenia caselor dovedește că locuitorii din Cut sunt oameni harnici și gospodari.

Vara curțile caselor sunt adevărate oaze de verdeață din care nu lipsesc pomii, vița -de-vie și florile.Natura s-a dovedit darnică în privința satului nostru și pe teritoriul lui întins a vrut să fie pădure și cîmp, ape și luncă, pășuni și fînețe.

Pădurea satului cu arborii ei falnici se oglindește în apa cea repede curgătoare a Bistriței.Copacii mîndri stau ca niște străjeri de nădejde și veghează parcă asupra satului.

Ei mai păstrează poveștile nespuse ale cutenilor, care în vreme de răstrițte și-au găsit adăpost în pădurea satului. Dacă vrei să iei o porție de sănătate, fără să plătășți nimic, nu trebuie decît să urci mai sus de fîntîniță cu apă limpede și bună, de la capătul podului, în pădure, la Bahrin.

Ajuns aici, vei pierde firul timpului, te vei simți deasupra tuturor, înnobilat, mai fericit și mai bun.Pădurea generoasă te primește cu aer curat și proaspăt, cu cîntecul păsărelelor, care de primăvara devreme și pînă toamna sunt mereu angajate în concert, cu pajiști frumos mirositoare, cu susur de izvor, cu imagini unice ale răsăritului sau apusului de soare.

Efortul de a urca acolo, sus, îți va fi răsplătit de această priveliște minunată pe care o poți admira uitîndu-te în jos, spre sat. În acele momente sufletul ți se va umple de bucurie. Pe lîngă rîul Bistrța se întinde lunca ce pare un brîu lat și verde unde vitele satului se simt în largul lor, iar drumețul ostenit poate să poposească pentru a se odihni.

Bistrița trece pe lîngă sat, uneori lină și limpede, alteori mînioasă și învolburată ducînd pe undele ei cîntecele de odinioară ale plutașilor.

Școlarii noștri știu că mediul în care trăiesc este binecuvîntat de Dumnezeu cu toate aceste frumusețti și bogății, știu că acestea sunt resurse naturale care trebuie protejate și prețuite. Ei știu de asemenea că satul lor trebuie să fie curat și că ei trebuie să fie responsabili pentru menținerea curățeniei lui, și că trebuie să-l înfrumusețeze atît cît le stă în putință.

Noi, dascălii, ne străduim să le formăm copiilor deprinderi ecologice, să-i învățăm să-și formeze un comportament adecvat în ceea ce privește ocrotirea și protejarea mediului în care trăiesc.Modalitatea prin care putem realiza foarte bine o educație ecologică este activitatea extracuriculară în care sunt antrenați atît copiii, cît și părinții sau membrii din comunitate.

De aceea am inițiat proiectul de parteneriat intitulat „Să ocrotim mediul în care trăimsatul Cut". Scopul proiectului este:

- ▶ promovarea în rîndul elevilor a conceptelor ecologice cu privire la un mediu sănătos în satul în care trăiesc;
- ▶ sensibilizarea locuitorilor în privința poluării cu deșeuri a luncii, pădurii, grădinilor;
- ▶ formarea unui comportament ecologic și a convingerii de ocrotire a mediului;
- ▶ realizarea cu elevii de acțiuni concrete în mediul în care trăiesc;

Obiectivele proiectului sunt:

- ▶ informarea elevilor despre resursele naturale din satul lor și importanța lor pentru viața locuitorilor;
- ▶ conștientizarea necesității ocrotirii și protejării mediului;
- ▶ dezvoltarea interesului pentru menținerea unui mediu curat, pentru o viață sănătoasă;

Resursele umane ale proiectului sunt școlarii mici din clasa a III-a, elevii de gimnaziu cl. a VII-a, dar și preșcolarii de grupă pregătitoare.Activitățile înscrise în proiect au fost alese astfel încît să încurajeze elevii să devină factori activi ai protecției mediului, apărători ai naturii.

Astfel ei înțeleg că un mediu sănătos ne aduce numai beneficii. Copiii, știm că sunt receptivi și ei respectă regulile odată învățate. E mai greu însă cu oamenii maturi, din comunitate, care din păcate, nu întotdeauna au un comportament ecologic și nu oferă modele bune celor mici.

De aceea unele activități din proiect fac apel la conduita ecologică a locuitorilor și propun participarea celor maturi împreună cu școlarii la realizarea unor acțiuni comune. Sperăm să reușim să conștientizăm pe localnici prin activitățile din proiect că natura este generoasă, dar trebuie s-o protejăm, s-o respectăm, căci resursele nu sunt inepuizabile și de aceea deșeurile se pot colecta și refolosi.

Activitățile pe care le-am înscris în proiect sunt diverse:

- ▶ ecologizarea pădurii, a luncii, a pîraielor din pădure, a parcului din sat;
- ▶ amenajarea spațiilor verzi din grădina școlii;
- ▶ confecționarea de afișe ecologice;
- ▶ realizarea unor lucrări din materiale refolosibile;
- ▶ sărbătorirea unor evenimente importante ale mediului;
- ▶ întîlniri cu partenerii de proiect - Agenția de Protecție a Mediului- Piatra Neamț.

Cred că mesajele ecologice pe care le vom transmite periodic în sat vor duce la adîncirea sentimentelor de dragoste și respect ale oamenilor pentru mediul în care trăiesc - satul Cut.Credem că vom reuși să schimbăm mentalitatea unor semeni de-ai noștri despre deșeuri și să-i ajutăm, pe unii, să-și sorteze deșeurile din gospodărie, să le depoziteze în zone special amenajate.

(continuare în numărul viitor)

Înv. Aurora HUMULESCU
Școala Cut

DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ȘCOLARULUI MIC PRIN ACTIVITĂȚI ARTISTICE

Personalitatea umană, în general, este un punct unic de intersecție a coordonatelor fizice și spațio-temporale cu cele socio-culturale ale fiecărui individ. Unicitatea ei este un aspect integrator. ,,Totul se leagă de tot" iar personalitatea prin geneza și raporturile sale cantitative cu mediul exterior, se construiește și șlefuiește în interacțiunile directe dintre persoana purtătoare de donație genetică și influențele mediului socio-cultural.

În prezent, omul se îndreaptă spre o societate informatizată dar în mod paradoxal se vorbește de secolul XXI ca despre unul spiritual. În acest context, entitatea umană este ,,bombardată" pe toate căile senzoriale de un noian de informație. Copilul ajutat de adult trebuie să se orienteze spre o instrucție pragmatică ,,brodată" cu elemente artistico-plastice, pentru a deveni o personalitate etică, echilibrată de spiritul critic, pentru ca viața lui să fie senină și creatoare.

Instrucția desfășurată în clasele primare întregește ,,cei șapte ani de-acasă" (uneori șase!) dar și activitatea din instituțiile preșcolare. Orele de dexterități-abilități practice, educație plastică, educație muzicală (puține însă ca număr în programele școlare)-sunt foarte bine primate de elevii mici. Ei sunt foarte activi și creativi dacă au materiale potrivite iar temele și sarcinile propuse nu depășesc particularitățile individuale și de vîrstă. Există însă persoane sceptice ce consideră aceste ore nefolositoare. Chiar așa! ,,La ce bun atîta muzică, pictură și lucru manual?"

Caracterul sistemic al organizării învățământului modern poate oferi răspunsul acestei întrebări. ,,Totul se leagă de tot", deci latura artistică a existenței noastre se leagă de toate și de tot. Între artă și celelalte componente ale vieții noastre este o interdependență indestructibilă și în același timp necesară. Arta, ca și sportul, poate oferi modele, moduri/stiluri de viață dar și instrumentele unei adaptări economice și pragmatic.

Educația plastică este o disciplină controversată pornindu-se de la ideea că ,,nu ajung ei pictori"! Se pare că elementarele cunoștințe despre culori și elemente de limbaj plastic, dar și despre influența lor psihologică și energetic în viața omului, contribuie la echilibrarea personalității cu mediul-natura și semenii. Efectele nu vor întîrzia să apară dacă la început elementele de educație plastică vor fi vizibile la nivel individual prin asortarea obictelor vestimentare, cu timpul aceste aspect se vor observa în decorațiunile interioare dar și în arhitectura orașelor.

Vechii latini spuneau:,,ceea ce reprezintă educația fizică pentru corp, reprezintă muzica pentru suflet".Componenta spirituală are nevoie de literatură (poezie) dar și de muzică. Ea este cea care însoțește omul de la naștere pînă la moarte. Odată formate deprinderile artistice își pun amprenta și pe celelalte activități.

Știm cu toții că personalitatea copilului școlar este în formare și foarte ușor de modelat. Orientările și întăririle de care elevul are nevoie îi sunt oferite de noi, cadrele didactice. Cadrul didactic trebuie să țină pasul nu numai cu informația nouă dar și cu politicile educaționale și noile concepte în domeniul educațional.

Învățător, AFLOREI DOINA
Școala PLUTON

Despre creativitatea elevilor din ciclul primar

Reforma înseamnă creativitate, ceea ce presupune schimbarea ta ca dascăl, înseamnă găsirea noului pentru fiecare lecție, plasarea în activități accesibile, mai ales în cele legate de joc. Creează-i copilului mediul, dezvoltă-i personalitatea, talentul, gîndirea logică, pînă la polemică, cu colegul lui și chiar cu învățătorul și ai să vezi că este mereu mai receptiv și mai creativ. Pentru aceasta, consider că mai întîi trebuie să te schimbi tu ca dascăl să înveți din nou și astfel să creezi din nou și astfel vei realiza cercetarea în plan teoretic și în plan practic.

Cercetarea teoretică reprezintă obiectul cadru al meseriei de dascăl. Cercetarea practică are dublu rol: îmbunătățește calitate învățămîntului și fixează obiectivele cadru pentru cercetarea teoretică.

Cercetare în ansamblu înseamnă căutarea permanentă de soluții, metode și tot ceea ce ține de meseria noastră de învățător. Produsul cercetării este lecția: o lecție să nu semene cu cealaltă.

Prin ce o facem să nu semene?

Printr-o activitate creativă, folosind exerciții mereu noi.

O lecție poate fi comparată cu construcția unei case.

I-am pus temelia bună, zidirea noului o fac mai ușor, iar la sfîrșit adăpostirea este mai sigură, înfrumusețarea o fac plimbîndu-mă prin ariile curriculare, care îmi oferă umbră, dacă rezultanta a ieșit bună aștept veselă trecerea itemilor.

Fără pasiune, perseverență, încredere în sine, toate calitățile rămîn în stare potențială.

Creativitatea se învață de cînd începi să o descoperi și pînă la moarte. Cînd ai descoperit-o, îi simți gustul și ai nevoie de ea ca de aer.

Între creativitate, inteligență și personalitate există o interdependență, nu se poate una fără cealaltă. În creativitate, un rol important îl au întrebările. Ele trebuie să fie și logice.

Conceptul de învățare prin descoperire dirijată îl consider baza educării creative. Acest concept se probează perfect în muncă, în noua reformă pentru dascăl, pentru părinți și copii.

Am renunțat la ajutorul părinților, i-am considerat pe copii "stagiari".

La început de ciclu, am dat acasă teme foarte simple. Ce făceau, lăudam, ce nu, descopeream împreună la tablă. Am considerat un avantaj pentru mine, le investigam mai bine mințile și în același timp, mi-o investigam și pe a mea. Îmi stabileam mai corect obiectivele pentru ora următoare. Treceam mai în grabă peste ce "mergea" și mă opream mai mult asupra a ceea ce nu "mergea". Noile manuale ne vin în ajutor, o lecție o naște pe cealaltă, iar obiectivele unei lecții îți permit mai ușor să folosești corect intra și interdisciplinare.

Creativitate în economia de piață, egal, existență, rezistență, competență. Nu ești creativ, nu reziști!

Înv. Rodica POPA

POVESTEA CRISTINEI

A început într-o zi de 23 decembrie 1996, cînd a văzut lumina zilei. Soarta pare că a fost crudă cu acest copil căci medicii au diagnosticat-o cu Sindrom Down. De atunci au început zilele negre și pentru mama micuței, mai ales că tatăl a părăsit-o la aflarea veștii. Însă suferința s-a transformat în răbdare, nădejde, curaj și luptă. La un an și jumătate, a mers cu ea la Centrul de recuperare Marie Curie din București. La 4 ani, a fost dată la Centrul de zi „Silvia" din Piatra Neamț. La 10 ani, mama a hotărît să o înscrie la Grădinița Bistrița, mai aproape de domiciliu.

Din septembrie 2006, am preluat-o în clasa I. Pînă în prezent, în colaborare cu mama ei și cu sprijinul sponsorilor Fundației Haven din Anglia, am reușit să o determinăm să vină la școală cu plăcere, să o integrăm în colectivul clasei pe care îl conduc.

Cu multă dăruire și speranță, folosind metode și procedee dintre cele mai variate, mult material intuitiv, mijloacele moderne și condițiile deosebite de care beneficiază școala, o ajut să-și însușească cunoștințele programei speciale pentru copii cu dizabilități mentale severe și profunde. Cristina participă și la activitățile extracurriculare alături de colegii săi, care o iubesc și o încurajează să se manifeste ca și ei.

În ziua de 14.02.2008, sponsorii fetiței din Anglia, Fundația Haven, au venit să vadă cum s-a integrat Cristina în colectivul clasei. Au urmărit-o pe parcursul unei ore obișnuite de curs, apoi a urmat schimbul de experiență. Eu am prezentat ce am reușit să fac cu ea, într-un an și jumătate și ei mi-au transmis informații foarte utile în legătură cu particularitățile copiilor cu Sindrom Down. M-a impresionat în mod special voluntariatul lor și interesul pe care-l manifestă față de aceste cazuri. În Anglia, fiecare elev are un profesor de sprijin care-l ajută în permanență și îl urmărește. În procesul educațional este folosit foarte mult material intuitiv.

Pe data de 05.03.2009, sponsorul principal englez a revenit în clasa noastră pentru a constata progrese în evoluția Cristinei și ami furniza informații (scrise, CD-uri, adrese Internet) utile în predarea-învățarea citit-scrisului și a matematicii. În concluzie, acest copil are o dezvoltare mentală redusă, dar o memorie vizuală dezvoltată. Ea învață mai ușor cuvinte întregi în corelații cu imaginile aflate deasupra lor și scrie cu hîrtie specială peste cuvîntul dat. La matematică, învățarea se face numai cu material intuitiv special. Progresele sunt foarte mici, uneori puțin vizibile.

În vederea îmbunătățirii activității instructiv-educative pentru elevii cu dizabilități mentale, la propunerea familiei și a școlii, a venit ideea unui parteneriat cu Centrul de zi „Silvia" din Piatra Neamț, care se ocupă de copiii cu probleme speciale. Ei ne-au invitat să-i vizităm și noi am răspuns deplasîndu-ne pe data de 08 aprilie, cu scopul realizării relațiilor de comunicare interpersonală între copiii cu probleme medicale și cei cu o dezvoltare normală, de vîrste apropiate.

Înv. Lăcrămioara TĂNĂSELEA
Școala Bistrița

Note de lector:

Poezia înrudită cu matematica

În peisajul literar din județul Neamț, de curînd, a debutat editorial profesoara Aspazia Sandu, cu volumul de poezie inspirat intitulat: „Frînturi din spectacolul lumii" (Ed. „Cetatea Doamnei", Piatra-Neamț, 2008).

Cartea conține nouăzeci și opt de poeme scrise în structură clasică și pătrunse de un aer religios, în stilul cunoscut la mai mulți scriitori români, de-ar fi să-i amintim fie și numai pe Vasile Voiculescu sau pe Radu Gyr.

Nota personală a poeziei Aspaziei Sandu constă în sinceritatea trăirilor, ce conferă versurilor autenticitate ca în ruga adresată divinității: „La taifas mereu cu tine, printre flori și printre stele,/stau cînd brațele-mi lucrează și dau gir menirii mele./Îmi răsfeți privirea tainic și-năuntru și-n afară.../Pentru ce-mi oferi, Părinte, mulțumesc seară de seară." Chiar din prima poezie a cărții («Să-l privesc, cînd o s-apară»), autoarea, asumîndu-și și rolul de exponent al nostru, al ființelor iscoditoare, dornice să pătrundă tainele existenței, se vede neputincioasă în fața divinității: „Multe taine-mi ies 'nainte, / iar tu ești una din ele. / Întrebări îmi pun tot timpul, / cu răspunsuri subțirele".

Dar Aspazia Sandu nu este o visătoare habotnică care versifică dogme religioase. Din contra, luciditatea, atenția îndreptată spre ceea ce se întîmplă în jurul ei, atitudinea fermă dezaprobatoare față de faptele reprobabile din societatea contemporană sunt tot atîtea însușiri ale unui poet prezent în viața cetății, care îl ia martor pe Dumnezeu, mirîndu-se cum de îngăduie asemenea fapte.

Poezia sa degajă și un tonus aparte, dorința de a trăi viața frumos și curat, în ciuda tuturor vicisitudinilor pe care trebuie să le învingă: „Fii ferice pentru raza de lumină ce străbate / clipe-ntregi sau ani de zile zările îndepărtate."

Iubirea este una din coordonatele poeziei din acest volum, iubirea sub multiplele ei forme de manifestare, poeta fiind convinsă ca „În iubire nu-i rutină, nici plictis, nici nepăsare,/ea ascunde gingășie, zbucium, doruri și candoare"; e de părere că „Goi am fi fără iubire/pribegind în zi și-n noapte, făr' a ști ce ne lipsește/dacă inima n-ar bate." sau că inclusiv natura, întreg universul este părtaș la fericirea celor ce se iubesc, ca în versurile următoare, cuprinzătoare, deși de o simplitate uimitoare: „Cerul se deschide, / luna ne privește, /muntele se miră, / soarele zîmbește." («Cîntec de dragoste»)

Cu modestie ferită de falsitate poetesa mărturisește că a pus în vers „bruma șsaț de-nțelepciune" și, deși se lasă furată de sentimentele de durere prelungită, de disperare, de teamă, dar și de iubire, ca orice ființă rațională, nu de puține ori, trezare și devine lucidă, neluînd în seamă anumite aprecieri „științifice", pe care le și persiflează cu finețe: „Deci, iubirile înalte / nu-s decît apă de ploaie / cauzate de-o substanță / doar atunci cînd se înmoaie. // Ce descoperiri șocante! (...). («Cercetări»)

Luciditatea și tonusul, dorința de viață demnă, curată, în frica, dar mai ales cu respect față de divinitate, sunt prezente mai peste tot, și autoarea nu are nicio reținere, mai ales că este cadru didactic, în a adresa semenilor sfaturi, îndemnuri de comportare în respectul normelor etice, să moralizeze, uneori cu riscul de a ieși din sfera poeziei (v. «Învățătură», «Invitație», «Meniu»).

Poezia de atitudine socială e prezentă în cîteva piese, fie că e vorba de parveniții contemporani, de falsul credincios, de cei care cred că prin intermediul banilor pot cumpăra inclusiv îngăduința divină („acum te văd amice, cînd ai șaizeci de ani, (...), avînd ceva cultură, poziție și bani/oriunde ai prilejul, faci cruci și pupi icoane,/să ți se vadă rîvna în viața de creștin.").

Aspazia Sandu este o visătoare lucidă ce meditează în solitudine și, nelăsînd să-i scape nimic din micro sau din macrocosm, își toarnă gîndurile și sentimentele în versuri de șapte-opt sau de cincisprezece-șaisprezece silabe, structura unor poeme ducînd involuntar cu gîndul la construcția liricii eminesciene.

Cartea „Frînturi din spectacolul lumii" este și o dovadă că poezia e înrudită cu matematica (autoarea este profesor de matematică), noi știind acest lucru încă de la Ion Barbu. În ciuda faptului că azi, se zice, se citește puțin (noi nu suntem de aceeași părere), iar poezie, și mai puțin, poemele Aspaziei Sandu se citesc ușor, uneori devin captivante, determinînd cititorul să ducă lectura pînă la capăt. Și încă ceva: cartea are un aspect atrăgător. Meritul aparține cunoscutei plasticiene prof. Camelia Tanasă și, desigur echipei de tipografi de la Eurotipo S. R. L. Piatra-Neamț.

Constantin TOMȘA

A 70-a scrisoare
(despre greva dăscălimii)

În fața numărului nesfîrșit
De greutăți acumulate, profii
Au constatat că timpul a sosit
Să n-o mai facă, iar, pe filozofii

Ci să purceadă la protest baban:
Mergînd de la un marș, ca primă formă,
Și culminînd cu bac-ul ăstui an,
Boicotat (cum pus-au în platformă);

Căci înghețarea anului școlar
E unica soluție validă:
Doar congelat,învățămîntul (clar)
Va fi cu o structură mai solidă!

Iar gestul, deși pare radical,
(Și va lăsa întreaga lume mută)
Este-un răspuns la cel electoral
Procent pus în salar (cincizeci la sută!)

Promis de toți aleșii actuali
Și înghițit de-ntreaga dăscălime,
În frunte cu-a ei lideri sindicali
(Ce împlinesc un pol de ani vechime!)

Și cum un marș se termină-n miting,
Voi consemna ce-au zis de la tribună
Cei ce-au urcat, crezînd că ne conving
Dacă ne spun ce-n cap 'mnealor le tună:

Istoricii, cu toții,-au obiectat
Că noul manual nu mai e cartea
De căpătîi a nației, de-ndat'
Ce doar străinilor le ține partea!

Matematicienii-au obiectat
Reformei faptul că-i de formă numa'
De-dată ce un unu adunat
Cu înc'un unu, doi ne dă și-acuma!

Aceeași viziune exprimînd
Și următorii profi la microfoane,
S-a dat citire unicului gînd
Al școlilor rurale și urbane:

- „Deoarece paharul ne e plin,
Profesorimea, încă-aflată-n țară,
Sătulă de îngurgitat venin,
Înghețul anului școlar declară!"

În fața iminentului îngheț
Guvernu-a spus despre curriculară,
Privind raportul calitate/preț,
Că este peste cea de-odinioară:

- „Geneza noastră pe acest tărîm
În vechile istorii e-un scandal!
O vom cita: Ne tragem de la Rîm
Din doi bărbați (Traian și Decebal)!

Și-n plus, ce-i ce-au călcal solul străbun
Au fost catalogați năvălitori,
Și alungați c-o ură de nebun,
Cînd ei, de fapt, erau investitori!

Ne faceți reformiști de trei lovele?
Că am fi scos Luceafărul cu -huo?
Dar nu el zis-a mîndră-n toate cele,
În loc să spună tipa e mișto?!

.....

Aflat la masa lui, din Golden Blitz,
Băsescu (-avînd paharul plin în mînă)
Gîndi (ca orice om aflat la spriț)
La cei decișI în grevă să rămînă:

- „Nebuni îs profii toți, chiar de legat,
Dacă își varsă astfel tot amarul;
Intrarea-n grevă nu-i de condamnat,
Dar cum s-o faci cînd este plin paharul?

În plus, aflați în grevă, rezolvăm
Două probleme grele (deci eventul!)
Bănuții de salarii nu-i mai dăm,
Salvăm și deficitul, deci bugetul!

Și ce dacă pe plozi nu-i mai atrag
Ce scrie-n cărți? Înseamnă că au minte:
Învățămîntul, dacă nu ți-e drag,
Poți să ajungi, ca mine, președinte!"

Cezar ȚUCU

VASILE CONTA
„Cea mai mare inteligență pe care a dat-o pînă la el neamul românesc"

După cum se știe, la 21 aprilie 1882, trecea în neființă "primul filozof român cu renume european", așa cum se consemnează în "Minerva. Enciclopedia Română", Cluj, 1930 pag. 236, cel care a fost numit mai tîrziu de criticul literar și om de stat român, Titu Maiorescu, ca "cea mai mare inteligență pe care a dat-o pînă la el neamul românesc".

Despre viața și activitatea filozofului, omului politic, junimistului și colaboratorului asiduu al revistei ieșene "Convorbiri literare", născut în satul cu rezonanță istorică Ghindăoani (localitate rămasă în istorie și sub numele de Hândău, cînd la 14 februarie 1395, oștile îngîmfatului rege ungur Sigismund de Luxemburg au fost înfrînte de oastea moldoveană a lui Ștefan I- n.n.), jud. Neamț la 15 noiembrie 1845, sînt numeroase informații din arhive, presă și memorialistica vremii.

Astfel, din documentele aflate în fondul „Școala elementară nr. 1 Tg. Neamț" (fosta „Școală Domnească" din urbea de la poalele Cetății Neamțului), documente din care reiese că, la 1 iunie 1853, cînd încep cursurile anului școlar (școala a fost dată în funcțiune în anul 1852- n.n.), fiul „preotului Grigore Conta, care era de loc din Bodești Precistei, dintr-o familie de ardeleni, așezată în ținutul Neamțului cam pe 1770", este înscris în clasa I.

În catalogul semestrial „clasificatoriu de notele meritate de studinții clasei a III-a elementare de la Școala din Tîrgul Neamțului la examenele semestrului al doilea, anul 1856, iulie", este trecut și Conta Vasile, născut la 1845, în vîrstă de 11 ani, fiul preotului Grigore Conta, locul nașterii, Ghindăoani".

Deși nu se păstrează în arhive catalogul din clasa I pe anul școlar 1853- 1854, deducem că viitorul „ministru al instrucțiunii publice", a fost coleg de clasă cu marele povestitor humulestean, Ion Creangă, care se știe că a fost „înscris în aceeași clasă, în același an și la aceeași școală cu Vasile Conta și cu Smărăndița Popii", Creangă plecînd în anul următor, 1854, la școala catihetică din Fălticeni, unde l-a avut profesor pe fratele filozofului, preotul Nicolae Conta.

Amîndoi au avut, însă ca dascăl, pe renumitul părinte Isaia Teodorescu, cel căruia pentru multiplele și usturătoarele „vorbe de duh" spuse pe seama unora și altora, ignoranți ai vremii sale, nesfiindu-se „să sfichiuiască chiar unele înalte fețe bisericești" i se spunea „Popa Duhu", nume care se va oficializa, întîlnindu-se și în documentele vremii.

Cu emoție, marele povestitor moldovean a scris, despre colegul și mai apoi colaboratorul și prietenul său junimist că, „în bojdeuca unde locuiesc eu, dorm afară și pe vremea asta în 18 spre 19 septembrie... (era în 1884- n.n.).

Așa m-am desprins. Răposatul Conta și Lambrior (este vorba de o altă personalitate nemțeană, Alexandru Lambrior, mare filolog român din a II-a jumătate a veacului trecut, născut pe aceste plaiuri moldave la 10 septembrie 1846, în satul Soci, comuna Ștefan cel Mare și trecut în veșnicie, prematur, la 37 ani, pe 20 septembrie 1883- n.n.) știau căsuța mea".

Fie-i țărîna ușoară!

Prof. Gh. RADU

BĂ NENOROCITULE, CUM SE SCRIE CORECT?...

Bunica, Dumnezeu s-o odihnească, a fost învățătoare. Toată viața i-a îndrumat pe ai mici cum să caligrafieze frumos și corect, vocabulele: mama și tata. Cînd corecta o lucrare slabă, agramată, intra în fibrilații. Și totuși bunica avea o meteahnă: nu-i putea suferi pe comuniști. De ce? "Spuneau numai tîmpenii". Una din ele? Nu există Dumnezeu. Ca să se răzbune pe bolșevici, de către ori urca în autobuz nu scotea bilet. Avea ea un fix. Azi așa, mîine așa, într-o zi i s-a înfundat. A fost depusă la Miliție. Aici i s-a întocmit un proces - verbal acuzator. Milițianul care l-a redactat era puțin analfabet. A scris cam așa: "Azi...în autobuzul...sa găsit o tovașă..." Reacția vinovatei? După ce a citit procesul - verbal s-a dat la "organ". "Bă nenorocitule, cum se scrie corect s-a găsit?" Că scrisese legat. "Doi îți pun!" Ce amendă a luat învățătoarea nu vă spun. Nici nu contează.

De ce v-am narat nostimada? Pentru că limba unui popor e o taină. Atenție, pe care unii dintre noi n-o descifrează niciodată. Uitați -vă în jur. Am avut o limbă comunistă ("tovarășe"), creștină "frate"), europeană ("domnule") care se schimbă permanent. Cînd tînărul Gh. Lazăr a îndrăznit să-i spună domnului grec Caragea că vom face învățămînt în limba română, a fost crezut teribilist. Pentru că în acele vremuri, numai anumite limbi erau dedicate culturii. Exemple? Greaca pentru științe, franceza pentru geometrie, italiana pentru spațiul juridic. Româna se vorbea numai „ la stînă", după spusele lui Gh. Asachi. Și totuși, acum 180 de ani, au apărut primele ziare românești

("Curierul românesc" și "Albina românească"). După comunizarea țării, am avut iar necazuri. "Î din i" a fost introdus cu forța în limba română, cu tancurile sovietice (v. reforma ortografică din 1953). Mai recent am renunțat la "de" în favoarea lui "de către". Nu mai zicem: mingea a fost degajată de Hagi, ci "de către" Hagi. Pentru sănătatea limbii române, evitați consumul ilicit de "ca și", precum și "de către". Un lucru e clar: toate limbile naționale au avut istorii frămîntate dar româna s-a copt sub mai multe astre. La întrebarea: cînd se va ridica limba română în picioare? e greu de răspuns, acum, în democrația de mahala. Poate în viitor. De ce în viitor? Grija pentru corectitudinea limbii române a luat-o George Pruteanu cu el, în mormînt, iar elevii de azi aplică numai legea minimului efort. Uitați-vă la băieții și fătucile de la televizor, care nu știu românește, în schimb dau mioriticilor lecții de română! E groasă neamule! În această situație se află limba română contemporană. Nimeni nu-i acordă un strop de atenție.

Dumitru RUSU

REVOLTA SEMIZEILOR

Cine ar fi crezut vreodată că va avea ocazia să vadă o revoltă a judecătorilor? Nu a trecut nici o lună de cînd o judecătoare anunța posturile de televiziune că ar fi intentat acțiune în justiție împotriva Statului Român care a obligat-o să lucreze în condiții mizerabile: săli supraaglomerate, duhnind a picioare nespălate, dosare peste dosare, din care praful este inhalat de bietul judecător, punîndu-i în mare pericol fragila constituție, ca să nu mai vorbim de stresul implicit împărțirii dreptății...

Doamna avea perfectă dreptate! Mai bine vindea 30 de ani zarzavat la tarabă, în aer curat, înmiresmat, decît să-și ruineze sănătatea în slujba nației nerecunoscătoare. Dar conștiința civică, nu și nu!

Aflăm acum, cu rușine și indignare că nemulțumirile inamovibililor sunt cu mult mai grave, ceea ce a și obligat membrii Înaltei Curți de Justiție să iasă pe sticlă cu un protest fără precedent, citit cu toată vocea gravă, încărcat de indignare, chiar de mai marele.

Ni se aruncă în față vorbe grele: ruperea echilibrului puterilor în stat, derutanta presiune a opiniei publice care-și permite să pună în discuție probitatea și profesionalismul judecătorilor, jocul ipocrit al mediei audio vizuale care îi discreditează și îi timorează, chiar și unele afirmații umilitoare ale Președintelui Republicii, vizînd corupția la nivelul lor, gafele și bîlbîielile, ba chiar, culmea indecenței, complicitățile mafiote din interiorul sistemului. Venerabilul gardian al Legii s-a indignat în așa măsură încît a făcut și amenințări voalate, cerînd răspicat prostimii să țină ciocul mic, și să nu se mai amestece unde nu-i fierbe oala.

Ascultînd, te lua cu fiori la gîndul că te-ai putea afla vreodată în fața dumisale. Dar mila te cuprinde de-ndată la gîndul că acești oameni minunați își sacrifică sănătatea, liniștea, viața personală și fericirea, numai ca să ne fie nouă, bine.

Așadar să luăm aminte: infractorii notorii dar și simplii contravenienți se vor spăla temeinic pe picioare înainte de a pătrunde în sălile de judecată, judecătorii vor bea ceai de mentă să le treacă greața de mizeria lumii, dosarele se vor parfuma cu levănțică, iar salariile anemice ale domniilor lor, se vor mări cu 99 %. Totodată se va interzice oricărui om, jurnalist sau nu, rostirea vreunei aprecieri critice, iar denumirea instanțelor se va schimba: tribunalele se vor numi Panteonul Dreptății, judecătoriile, Olimpul Legilor. Domnii și doamnele judecători se vor numi Olimpieni și vor avea rang oficial de semizei. Vor avea parte de o liniște mormîntală, trecătorii ocazionali vor fi obligați să-i ocolească, privind în pămînt, iar cine va tuși ostentativ, va fi condamnat pe loc, fără drept de apel!

- Magister dixit! Să nu miște nimeni în front!

Prof. dr. D.D. URSACHE

Textele se pot trimite și pe adresa revista_apostolul@yahoo.com

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÂNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Gabriel PLOSCĂ - director general; Florin FLORESCU - *director fondator*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Gabriela GRIGORE.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, prof. dr. D. D. URSACHE, Carmen DASCĂLU *(secretar)*, *Dorian RADU - tehnoredactare, foto.*

Prețul: 1 LEU